SEYYİD KUTUB VE ARKADAŞLARI NİÇİN İDAM EDİLDİ?

ARAPÇADAN ÇEVİREN / OSMAN ZEKİ SOYYİĞİT

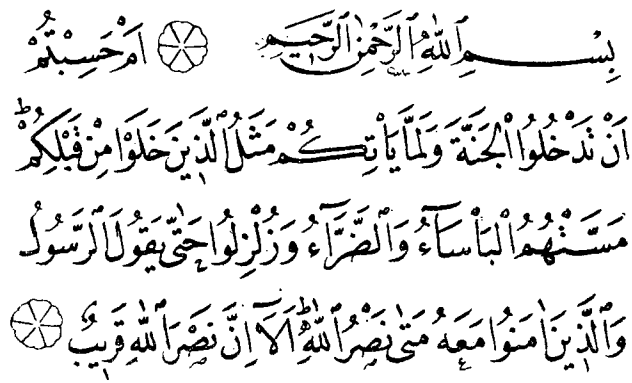

Ey müminler!.. Yoksa siz, sizden evvel geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete girivereceğinizi mi sandınız? Onlara öyle yoksulluklar ve sıkıntılar gelib çatdı ve çeşitli belâlarla sarsıldılar ki, hattâ peygamberleri maiyetindeki mü'minlerle birlikte: «Allahın yardımı ne zaman?» diyordu. Gözünüzü açın: Allahın yardımı yakındır muhakkak. (Bakare sûresi, âyet: 214)

Ey şehit! seninle yüceltti Allah,
Hakk cephesini tarih boyunca...
Yaşayacaksın, ufuklarda bayraklaşarak,
Kafilenin kılavuzu, fedakârlığın sembolu olarak..
Unutmadık, bize sen öğrettin onu,
Ölüm karşısında: Mü'min tebessümünü...

İşte:

Şehitliğe ermenin ve ebedileşmenin saadeti...

Vazifesini bihakkın başarıp kalbi mutmain olan Mü'min'in tebessümü...

Göklerin ve yerin Rabbine yönelirken, yerdeki zorbalara istihfafla bakışı..

Azimli mücahitlere bir veda gülümsemesi...

İslâm yolunda yürümeğe ve Allah uğrunda mücahedeyi devam ettirmeğe daveti...

İÇİNDEKİLER

SEYYİD KUTUB 8
ABDÜNNASIR, MISIR HALKI ve İHTİLÂFLAR . 11
SEYYİD KUTUB ve ARKADAŞLARI 19
Korkunç Kin 21
Bir mahkeme ki 23
Hazin bir sahne 29
Esrar perdesi 32
Müdafaa rezaleti 33
Milletlerarası hey'etin duruşmaları tezyifi . . . 47
Milletlerarası Af hey'etinin duruşmalarla ilgili raporu 47
Siyasî Muhakemeler 49
İşkence iddiasını mahkeme dinlemiyor 49
Seyyid Kutub avukatını seçemiyor 50
Duruşma haberleri sansüre tâbi tutuluyor 50
İslâma karşı amansız bir hücum 51
Onların suçları ne idi? 58
Şehid'in hayatından 60
el - Ehràm'ın yalanı 61
Şehid Abdülfettah İsmail 62
Mahkemelerin kızışması 66
Bir istatistik 66
Şahlanışlar 71
Şehitler ölümü nasıl karşıladılar? 75
Mersiye 80

SEYYİD KUTUB

Seyid Kutub'un babası Ahmed efendi Arabistan'ın kuzey tarafında kıtlığın baş gösterdiği bir yıl Mısır'a hicret etmiş, Nil deltasında Rif adı verilen köylerden birine yerleşmişti. Çalışıp çırpınmış, malk mülk sahibi olmuş, sâlihâ bir hanımla evlenmiş, dört çocuğu dünyaya gelmişti. Ahmed efendi yavrularına gereken titizliği göstermiş, yetişmeleri için elinden gelen gayreti esirgememişti. Bir gün gelip ünü bütün İslâm âlemine yayılacak olan o günün küçük Seyyid'i babasma ithaf ettiği eserinde şöyle der: «*Babam her akşam yemekten sonra ellerini açar dua eder, biz de hep birlikte âmin derdik. O, yüksek sesle Fatiha'yı okurken biz de bilmeden, mırıldanarak söylediklerini tekrar eder, dururduk. En fazla dikkat ettiği şey bizim ruhumuza âhiret duygusunu yerleştirmekti...*»

Babaları vefat ettiği zaman henüz büyümemişlerdi. Seyyid Kutub ve Muhammed Kutub, Kahire'de liseye devam ediyorlardı. Hamide ve Emine Kutub ise henüz küçük yaştaydılar. Dayıları onları da Kahire'ye getirdi. Küçük kızlar burada ilk okula devam etmeye başladılar.

Bir gün gelir, bu başsız yuvanın bir ferdi daha göçer. Geriye «Dört hayal insan» kalır... Anneden babadan mahrum kalan garipler, dünyanın lezzetlerinden mahrum olarak hayatlarını devam ettirirler. Daha sonra dördünün birden yazdığı «Dört Tayf» adlı eserin girişinde Seyyid Kutub şöyle diyor: «*Bir çocuk ve genç bir kız, bir delikanlı ve genç bir adam.. İşte dört tayf... Kanda kardeşler ... Canda kardeşler.. Fikirde kardeşler...*»

Seyyid Kutub, el-Ezher Üniversitesini bitirdikten

sonra Amerika'da sosyoloji doktorası yaptı ve aynı fakültenin sosyoloji kürsüsüne profesör oldu.

Kardeşi Muhammed Kutub, Eğitim Enstitüsünü bitirdikten sonra Psikoloji üzerinde etüdler yaptı ve Arap âleminin sayılı psikologları arasına katıldı. Sonra kardeşi gibi mücadele... Zindan ve meçhul bir akıbet...

Hamide Kutub ve Emine Kutub ise, İslâm davasının kadın mücahideler ordusunu teşkil edip, eserler yazarak, konferanslar vererek hizmete girdiler.

Yâsir'ler ailesi üç şehit vermişti. Bunlar da aynı yolun yolcusu olarak bir aileden iki şehit ve onbeşer yıl kürek cezasına mahkûm, iki ciğeri kan ağlayan iki kız kardeş...

Seyyid Kutubu kendi kaleminden takib edelim:

«Bu satırların sahibi, ömrünün kırk senesini okumakla geçiren bir insandır. Bu müddet zarfında birinci vazifesi, muhtelif beşerî bilimlerin kısm-ı azamını okumak ve mütalâa etmekdi. Bilim sahalarında gerek profesyonel ve gerek amatör olarak çalıştı.. Sonra kendi akıdesinin ve kültürünün kaynaklarına döndüğünde bu muazzam inşa karşısında bütün okuduklarının ne derece cılız kaldığını hayretle müşahade etti. Aslında da öyle olmalıydı. Fakat ömrünün bu yolda geçen kırk senesine yanmadı. Çünkü O kırk sene ona, Cahiliyetin hakikatını, sapıklık ve cılızlığını, cibilliyetsizliğini, dağdağa, böbürlenme, kuruntu ve iddia... gibi hususiyetlerini öğretti. Bir müslümanın bu iki kaynağı bir araya getirip almasının mümkün olamıyacağını yakinen bildi.

Mamaafih bu pasajda kaydetiğim husus. benim kendi görüşüm değildir.. Esasen bu meselede şahsî görüşün yeri yoktur. O hak terazisinde, müslümanın kendi görüşünden çok daha ağırdır; zira Allah (C.C.) ve Peygamberinin (S.A.V.) kavlidir. Bu hususda onu hakem kılıyor ve ihtilâf ettikleri meselelerde Allah ve Resûlüne müra-

caat eden mü'minler gibi, biz de Allah ve Resûlüne müracat ediyoruz...»

*
**

Seyyid Kutub ve arkadaşlarının idamından sonraki Mısır ahvalini hülâsa eden bir yazıyı da, mevzuun daha iyi anlaşılması maksadıyla iktibas ediyoruz.

Seyyid Kutub'u İSLÂMDA SOSYAL ADALET adlı kitabı ile, kardeşi Muhammed Kutub'u da İSLÂMIN ETRAFINDAKİ ŞÜPHELER kitabı ile tanıdık.

Seyyid Kutub'un İSLÂM ve GÜNÜN MESELELERİ adı ile yayınlayacağımız mühim bir eseri tercüme ettirilmiş ve basılmak üzere uzun zamandanberi elimizdedir. Keza Muhammed Kutub'un 20. ASRIN CAHİLİYETİ adlı eserinin birinci kısmı 1967 de basılmış, ikinci kısım da yakında basılacaktır, İnşaallah.

*
**

Son senelerde Türkiyede bazı müslüman kardeşlerimizin Seyyid Kutub hakkında «Reformcu» tâbirini kullanması, ilmî ve ciddî hiç bir delil göstermeden ve hakikatle ilgisi olmayan ağır suçlamalarda bulunması cidden esef vericidir.

Allah'ın şehadet rütbesiyle aziz ettiğini zelil etmeğe çalışmak, gaflet değilse nedir?

İslâm'a büyük hizmetleri geçen Seyyid Kutub ve Muhammed Kutub'un eserleri ortadadır.

Kıymetlerimizi koruyalım. Mü'minlere karşı insaflı, merhametli ve şefkatli olalım. Allah'ın rızasının da bu yolda olduğunu unutmayalım.

Mü'min kardeşlerimize, Seyyid Kutub ve Muhammed Kutub'un eserlerini okuyup istifade etmelerini, halisane tavsiye ederiz.

Ve bütün şehitlerimizi rahmetle yadederiz. Ruhları için el-Fatiha.

İstanbul, 15 ocak 1970

CAĞALOĞLU YAYINEVİ

ABDÜNNASIR, MISIR HALKI ve İHTİLÂFLAR (*)

El-Manar isimli İngilizce Mecmuadan

Çeviren : Erdem ÖZTEKİN

«Başkan Abdünnasır ve hükümeti İhvan-ül Müslimin (= Müslüman Kardeşler) için «müfrit», «cânî», «reaksiyoner» veya «emperyalist ajanları» teşkilâtı yaftası yapıştırmıştı. Objektif olarak söylemek gerekirse, bu olsa olsa tek taraflı anlatılan bir hikâye olabilir. Başlangıcından beri İhvan-ül Müslimin'in oynadığı rol hakkında, gerçek hâdiselerle okurlarımızı aydınlatmak maksadiyle aşağıda kısaca bunların hareket tarzlarını, sebebleriyle birlikte sunuyoruz.

İhvan-ül Müslimin, Kral Faruk rejimi zamanında, İslâm dünyasına İslâmî mevzularda haberler tebliğ etmek ve müslümanları Kur'ân-ı Kerîmde belirtilen demokratik prensiplere dayanan ve yine umumî olarak, insanlığın düzelme ve kalkınması için Kur'ân ahlâkına dayanan fen, teknoloji ve ekonomik alanlarda insan bilgisinden faydalanarak bir islâm devletinin teşkilinde müslümanlara bir rehber olmak üzere Şeyh Şehid Hasan el-Benna tarafından kurulmuştu.

1948 senelerinde birlik küçük olmasına rağmen, çok iyi organize edilmiş bir kıpırdanıştı.

Karakter gücünün ilk imtihanını, 1948 de Filistin muharebeleri sırasında verdi ve çok sayıda küçük müslüman mücahid grupları Filistin'e, modası geçmiş silâhlarla, Arap hükümet kuvvetlerinin dağınık kumanda hey'eti, tercübesiz ve disiplinsiz bir ordu gibi daha bir çok noksanlıklariyle, mücadeleye girdiler.

Teşkilât daha yeni yeni gelişmekteyken kurucusu Ha-

(*) Bu yazı İSLÂM DÜŞÜNCESİ mecmuasının 1967 Eylülünde çıkan 3. sayısında neşredilmiştir.

san el-Benna, Kahire'nin başlıca caddelerinin birinde güpegündüz Faruk'un özel polisleri tarafından katledildi ve katilleri adalet önüne çıkarılmadıkları gibi üstelik zalim Kral tarafından mükâfatlandırıldılar.

Şeyh Hasan el-Benna tarafından harekete geçirilen çalışmalar tedrici bir gelişme gösterdi. Yeni Birlik lideri ise, umumî efkârı daha iyi, daha temiz ve çok daha âdil bir hükümet istikametine doğru yöneltti.

1952 yıllarında Birlik, geniş çapta bir alâka gördü. O sıraları orduda yüzbaşı rütbesinde olan Abdünnasır, kendisi de, bu hareketin sempatizanlarından birisi olarak Birliğe girmiş oldu. Diğer genç subaylarla birlikte bizzat (ki sonradan idarî cuntaya dahil edildi) Faruk'un dikta idaresine bir son vermek için İhvan-ül Müslimin'den sonsuz destek talebinde bulundular.

Sözü edilen teşebbüs, islâmî nizamı fiillen ortaya koyması bakımından şeraiti müsait bir duruma getirebileceği düşüncesiyle Birliğin bu teklife yanaşmasına sebeb oldu. Yine bu destek, daha sonra yeni rejim tarafından da Şeyh Hasan el-Benna'ın dördüncü ölüm yılında âlenen ve kanunî olarak kabul edildi. Büyük toplantıda General Necib, Abdünnasır, Amr, Sedat ve diğer yeni kabine azaları hazır bulundular. Yeni Başkan ve Kabine azaları Şeyh Hasan el-Benna'ya sonsuz şükranlarını bildirdiler.

Yeni Başkan Muhammed Necib, ülkesi için açık açık lüzumlu demokratik nizamı ve Anayasayı ilân etti. Bu ilân İhvan-ül Müslimin'ce tamamen desteklendi. Maamafih İhtilâl Konseyinin o zamanki Başkan Yardımcısı Albay Abdünnasır'ın ilerideki hâdiselerle de te'yid edilen bir takım şahsî emelleri olduğu biliniyordu.

İhtilâlden altı ay kadar sonra Abdünnasır (sonraları Millî Birlik ve daha ileride de Arap Sosyalist Birliği olan) Kurtuluş Cephesi adı altında siyasî bir fırka ilân etti. Bu dahi İhvan-ül Müslimin'ce anlayışla karşılandı. Birliğin yeni lideri Hasan el-Hüdeybî, yeni «Kurtuluş Cephesi» partisinin, milleti birleştirici olmasından çok bölücü olabileceğini, binaenaleyh profesyonel politikacılarla, mevki peşinde koşan egoistleri adeta işbaşına davet edeceği hususunda askerî hükümete bazı tavsiyelerde bulundu. Abdünnasır, ilerki

hâdiselerin te'yid edeceği gayet bariz sebeblerden dolayı bu tavsiyeleri kaale almadı. Bunu yapmakla, kendine daima arka olacak ve istikbaldeki siyasetini yürütecek olan bir nevi siyasî parti teşkil etmiş oluyordu.

Bu büyük fikir ayrılığına rağmen İhvan-ül Müslimin hükümetle işbirliği yapmağa ve onu desteklemeğe devam etti. Abdünnasır da milletin sevip saydığı, ayni zamanda mükemmel bir teşkilâta sahip olan bu Birlik'in desteğini sömürmeğe devam etti. İhvan-ül Müslimin davranışlarında daima samimî olduğuna dair ikinci imtihanını 1952 ocak ayında Süveşy Bölgesinde İngiliz İşgal Ordusuna karşı kahramanca çarpıştığı ve Ömer Şahin, Ahmed Minasî Abdülgenam ve daha bir çok gözde talebelerini kaybettiği vakit, vermişti. Bütün bunlar 1955 tarihli M. S. Zeki tarafından kaleme alınan «İhvan-ül Müslimin ve Mısır Milleti» ve ayrıca Dr. İshak Musa el-Hüseynî tarafından yazılan «En Büyük Muasır Müslüman Hareketi — İhvan-ül Müslümin» adlı yazılarda vesikalarla ortaya konmuştur.

1953 Temmuzunda Abdünnasır Başvekil olmuştu. Bu esnada kendisi İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetlerine ait bir havacının kaçırılması hâdisesi gibi pek mühim olmayan bir krizle karşılaşmıştı. Herhangi bir hâdiseye karşı hazırlıklı bulunmak üzere, Abdünnasır Filistin ve Süveşy Muharebelerine iştirak etmiş çok sayıda İhvan-ül Müslimin gönüllüsü ve onun tecrübeli askerleri hususunda Hüdeybî ile temasa geçti. Hüdeybî derhal muhtemel bir İngiliz harekâtına karşı Abdünnasır'ı desteklemeğe karar vererek, çok sayıda en iyi yetiştirilmiş elemanlarını hükümet emrine verdi. Askerî yetkililer bunları kendi kumandaları altına alıp, Süveyş ile Kahire arasındaki ordugâhlara yerleştirdiler. İngiliz tehlikesi de az sonra sona erdi. Gönüllülerin tekrar normal hayatlarına dönmeleri istendi. Maamafih, muhtemel bir İngiliz saldırısı bahane edilerek meydana gelmiş küçük ordu birlikleri alıkonuldu.

İhtilâl Konseyi, yeni bir anayasa yapmak maksadiyle memleketin çok sayıda güzide şahsiyetlerini seçip bir araya getirdi. Bunlar arasında Abdulkadir Kudah, Hasan el-Hudeybî, Seyyid Kutub, Dr. Kâmil Halife ve İhvan-ül Müslimin'den daha birçok kimse bulunmaktaydı.

1953 ün sonlarında Abdünnasır, Hüdeybî'den İhvan-ül Müslimin'in arasından seçip beş namzet göstermesini istedi. Lider bu ricayi aşağıdaki mebde'e dayanarak reddetti:

1° — Bir kere hükümet seçilerek iş başma gelmemişti ve el'an muvakkat bir kabine olmak sıfatını muhafaza ediyordu.

2° — İkincisi böyle bir kabineye iştirak, müslüman kitleler arasmda itibarlarını kaybettirebilecekti.

3* — Kendi mülâhazalarına göre kitleler, el'an islâmî tahsil ve terbiye, zihnî gelişme ve islâmî olanla olmayan yaşayış tarzları arasında bir tenvire ihtiyaç duyuyorlardı. Şayet Birlik bu hükümete iştirak etseydi, ideallerinde bir hedefe varması asla mümkün olmayacaktı.

Bununla beraber Hüdeybî ülkedeki umumî şeriaitin inkişaf etmesi ve demokratik nizamın teessüsü mahiyetindeki hükümetin bütün gayretlerinde, Birliğin destek kararını tekrar te'yid etti.

Daha sonra Abdünnasır, özel bir anlaşmayla Birliğin direktörler heyeti azalarından Şeyh Bakurî'ye yanaştı ve kendisini Vakıflar Vekili olarak tayin etti. Şeyh Bakurî, şimdilik mahiyet ve dış görünüşüyle, el'an lâyık olan El--Ezher Üniversitesi Rektörüdür. Hükümet memuriyeti kabul etmesinden dolayı, Şeyh Bakurî'nin derhal Birliğin Direktörler Hey'etinden istifası talep edildi. İhtilâlin ta başlangıcından beri artan baskı (perde arkasından), Birliği (hükümeti) kendi ideallerinden «Nasyonalist Sosyalist Diktatörlüğü» ne doğru çevirmeğe ma'tuf olmuştu.

Hükümete karşı itibarsızlık alâmetleri gün geçtikçe arttı. Önceden Necib, Abdünnasır ve diğer kabine üyeleri tarafından da dikkatle takibedilen ve her yıl da Kahire Üniversitesinde anma toplantıları yapılan Ömer Şahin, Ahmed Minasî ve diğerlerinin ölüm sene-i devriyeleri fırsat bilinerek bunu çeşitli şekilde sabote etmeğe çalışan ve neticesi yumrukla ve Birliğe ait konferans vasıtalarının yakılıp yıkılmasiyle son bulan yine böyle bir toplantı, 1954 yılı 12 ocağında hafif silâhlı nümayişçiler tarafından, ta'ciz edilmiştir.

Buna mümasil olarak yine 1954'ün 12 ocağında Abdünnasır Mısır'da İhvan-ül Müslimin'i lânetleyen ve onu dağıt-

mağa matuf bir emirname bastırdı. Ve aynı gün daha sona ermeden bir kaç bin civarındaki Birlik azası Kahire, el-Ameriye ve öteki şehirlerdeki hapishanelere dağıtıldılar..

Üç hafta sonra da Abdünnasır, Reis-i Cumhur, Başvekil, Başkumandan ve İhtilâl Konseyi Başkanı bulunan General Necibi bütün sıfatlarından azletti. Bunun akabinde büyük kitle nümayişleri ve bir Ordu Birliğinin isyanı gibi tepkilerle karşılaşan Abdünnasır attığı adımı geri almak ve Necib'i de sadece kukla bir başkan olarak tekrar yerine iade etmek zorunda kaldı.

1954'ün 25 Martında İhvan-ül Müslimin'den hapishanelerde olanları tahliye edildiler. Ayni gün, Abdünnasır bu defa bir Başvekil ve İhtilâl Konseyi Başkanı olarak ve yanında Ordu'dan gelen iki kabine azası daha olduğu halde Şeyh el-Hüdeybî'nin evine ziyarette bulunup beraberce bir kaç saat geçirdiler. Evden ayrılırken basm fotoğrafçılarına dostça pozlar verdiler. Bu buluşmadan bir kaç gün sonra Kahire sokakları, hükümetin kışkırtdığı ve «Kahrolsun Hürriyet ve Seçimler... Kahrolsun Üniversite ve Kahrolsun Hakimler...» diye bağıran Nakliye İşçileri tarafmdan yürütülen ayak takımının gösterilerine şahit oldu.

Bunu hükümet, milletin normal seçimlerle, hür basma ve demokratik yaşayışa muhalif olduğuna ve bu sebeble askerî idare arzu ettiklerine dair bir delil ittihaz etdi Abdünnasır buna binaen İhtilâl Konseyinin idare mevkiinde olacağını bildirdi. Bir kaç gün sonra hükümet memleketin en büyük gazetesi olan «El-Mısrî» yi kökü dışarıda menfaatlerce desteklendiği gerekçesiyle müsadere etti.

O andan itibaren, yani 1954 Nisanından 1954 ün Ekimine kadar Abdünnasır, hiçbir muhalefet olmadan memleketi daimî bir şekilde idare edecek olan nihaî plânlarını hazırlamakla meşgul bulundu. Bu zaman zarfında işçi, ve talebe teşekkülleri gibi her teşkilât içinde ve her seviyede olmak üzere «evet efendim» ci, basit aktörler türetti. Gerek cemiyet, gerekse hükümet içerisinde ve endüstri alanlarında en yüksek memuriyetlere alelâde, uygunsuz kimseler ile genç ordu mensuplarını getirdi.

Gizli polis baskısı bir kaç kat daha arttı. Bir tahmine göre Mısır'da 150.000 emniyet mensubu bulunuyordu. 1954

yılı 26 Ekiminde Abdünnasır, sıksık tekerrür eden uzun konferanslarından birini irad etmek üzere İskenderiye'de bulunuyordu. Abdünnasır konuşmasını yaparken meydanın geri taraflarından kendi istikametine 8 el ateş edildi. Kurşunlardan hiçbiri kendisine isabet etmeden sağından solundan geçip gittiler. Bu hâdise şu şekilde tefsir edilebilir: Ya adam iyi nişancı değildi, ya da bu Abdünnasır'ı öldürmeğe hiç niyeti olmayan bir kimsenin yaptığı uydurma bir gösteri idi. Şayet atış hükümet tarafından iddia edildiği gibi İhvan-ül Müslimin tarafından tertiplenseydi, ellerinde Filistin ve Süveyş muharebelerine girmiş tecrübeli elemanlar bulunurken, neden böyle kötü bir nişancıyı seçsinler. Buna develer bile güler.. Nasır konuşmaktayken kurşunlar kendine doğru ateşlendiğinden birden şöyle bağırdı: «Ben ölsem de bütün siz Cemal Abdünnasırlar mevcutsunuz. Mısır hep Cemal Abdünnasırdır...», «Biz 23 milyon Cemal Abdünnasırız...», «Size gurur, hürriyet ve asalet verdim...»

Hükümet kuvvetleri derhal İhvan-ül Müslimin'le ilgisi olan herkesi tevkif etti. Takriben 10.000 kişi hapishanelere tıkıldı. Bunlar arasında memleketine ve 1953 Temmuzunda daha evvelce de belirttiğimiz, muhtemel bir İngiliz saldırısına karşı kışlalarında kalmayı isteyerek Abdünnasır'a hizmet bağlılığı göstermiş gönüllüler de bulunuyordu.

Takriben 100 kişi kadar işkence ile, 6 sı da yakalanışlarından 20 gün sonra öldürüldüler. Aralarında Hâkim Abdulkadir Kudah, 1952 deki Süveyş harekâtı sırasında İngilizler tarafından başına 2000 İngiliz lirası konan Muhammed Farayalî ve 15. yıldan hayatının hitamına kadar ağır işde çalışmağa mahkûm edilen **Seyyid KUTUB** bulunmaktaydı.

1957 Haziran'ında İhvan-ül Müslimin'in hapiste olanlarını akrabalarının ziyaret etmeleri müsaadesi hükümetçe geri alındı. Bunu protesto etmek maksadıyle çok sayıdaki İhvan-ül Müslimin mensubu dağa taş kırmağa gitmeği reddetti. Disiplini idame bahanesi ile bunlardan 22 sini kendi hücrelerinde hemen kurşuna dizdiler. Hükümetin resmî bir organı olan El-Ahram gazetesi hâdiseyi şu şekilde aksettirdi: «Mahkûmların bazıları mevcut yaraları yüzünden öldüler. Polis tahkikatını yapmaktadır...»

1964 yılında mahkûmiyetlerini ikmal eden mevkufların

çoğu Abdünnasır'ın «Arap Sosyalizmi» idealini benimsemeleri şartiyle serbest bırakıldılar.

Pek çok insan arasında yalnız bir kişi inandığı davada konuşmağa kararlıydı. Bu «YOLDAKİ İŞARETLER» adlı eserin yazarı Seyyid KUTUB'du. Kitap 1965 yılında Kahire'de neşrolundu.

1965 Ağustosunda da bu kitabı yüzünden Kutub tevkif edildi. Kendisi ile beraber daha 40.000 kişi erkek, kadın, çocuk orada hükümet tarafından mevkuf edilip işkence, zillet ve gayr-i insanî muameleye maruz kaldılar. Çoğu muhakeme edilmeden, işkence altında can verdi.

1954 yılında İhvan-ül Müslimin'in tevkif ve imha edilme işini üzerine alan, bunu yürüten Zekeriya Muhiddin 1965 yılı Ağustosunda Abdünnasır tarafından Başvekilliğe tekrar tayin edildi. 1966 Eylülünde Seyyid KUTUB ile diğer iki arkadaşının idam edilmelerini müteakib başlıca mesele halledilmiş olduğundan Zekeriya Muhiddin'in de yeri değiştirildi.

Abdünnasır'm İhvan-ül Müslimini şahsî nüfuzuna muhalif olan yegâne mani' olarak telâkki etmesi artık gayet normal ve açıktır. Arap ülkesini tamamen sosyalist bir devlet haline getirebilmesi için onları ezmesi gerekmektedir.

Abdünnasır'm hemen yukarıda belirtilen gayesine matuf niyetlerinin mücerred delili, o sıraları Arab gazetelerinde ifşa edilen yazılarla açık açık ortaya dökülmüştür. Rapor, içinde Abdünnasır'ın tayin ettirdiği bazı sabık Nazi S.S. Subaylarının bulunduğu özel bir komite tarafından hazırlanmıştı. Bu komitenin işi, Müslümanlığı ve onunla birlikte İhvan-ül Müslimin'i Mısır'dan atacak yol ve vasıtaları bulmaktı...

Buraya kadar, bahis mevzuu edilen husus hâdiselerin çok kısa bir tarihçesidir. Fizik olarak işkence ve iftira kabilinden propogandalariyle, İhvan-ül Müslimin'i tamamen yoketmeğe matuf gayesinde, Abdünnasır'ın muvaffak olup olamayacağını elbette zaman gösterecektir.

Biz buradan umumî olarak islâm dünyasına ve bütünüyle bir hükümet organı olan i'macı, kinayeci Mısır basınının hükümetten müzaheret gören neşriyatına rağmen kendile-

rini bilen objektif basınla, tek taraflı hikâyelere inanmazdan evvel hâdiseler üzerinde değerlendirmeler yapan gerçek basına sesleniyoruz. Bahusus yine basından, yafta yapıştırmadan evvel hâdiseleri namuslu bir şekilde incelemelerini istiyoruz. Meselâ: «Time» Mecmuası İhvan-ül Müslimin hakkında «Mutaassıp, gerici ve kadın eğitiminde anlayışsız» şeklinde bir iddia ile yazı neşretti. Bu hakikatın çok çok ötesindeki bir iddiadır. Biraz evvel sözü edilen ve sözüne itimat edilebilecek yazıların müellifleri tarafından kabul edildiği vechile, İhvan-ül Müslimin'in arasında büyük sayıda ilim adamı, mühendis, âlim... bulunmaktadır. Birliğin kadınları, şimdi Mısır'ı idare etmekte olan sözde aydınlara, gerek tahsil ve gerekse bilgi bakımından çok çok daha faik durumdadırlar.

Hâdiseler sadece hep kendini alâkadar eden şeyi ifade ederler. Fakat muhteris kimseler şimdilik bu hakikatın sesini zorla boğmuşlardır. Gelin hep beraber hikâyenin her iki tarafını bütün dünya işitsin diye hakikatın sesini tekrar haykıralım...»

SEYYİD KUTUB
ve
ARKADAŞLARI

Bahtiyar şehitler: Seyyid Kutub, Muhammed Yusuf Havvâş ve Abdülfettah İsmail, dergâh-ı izzet'e vardılar. Hak uğrunda canlarını feda edenlere Hakk'm hazırladığı yüce makamda yerlerini aldılar. Şimdi O'na yakın olmanın bahtiyarlığı ve fazl-ı keremine ermenin sevinci ve saadeti içindedirler. Allah, Kur'ân-ı Kerîm'inde buyurdu ki:

«...Şehitler dergâh-ı izzettedirler. Onlar için ecr-i mahsus ve nûr-ı mahsus vardır...» (El-Hadid sûresi, 19)

«Onlar Allahdan gelen bir nimetle, hattâ daha fazlasıyla ve Allah'ın, müminlere olan mükâfatını zayi' etmiyeceği müjdesiyle de sevinirler.» (Âl-i İmran sûresi, 171)

İşte onlar, şehitlik nimetiyle (rütbesiyle) nefislerini temizledikten ve iman kuvetiyle ruhlarını tezkiye edip, kalblerini Allah'dan gayri bütün gayelerden arıdıktan sonra dergâh-ı izzete vardılar.

Hayatta iken, «*Gayemiz: Allah (C.C.), Liderimiz: Hz. Peygamber (S.A.V.), yasamız: Kur'an-ı Kerim, Yolumuz: Cihad ve Allah yolunda ölüm en yüce dileğimizdir.*» şeklindeki iman dolu sesleri az mı çınladı kulaklarımızda. Gerçi, Cemal Abdünnâsır'm, Doğu ve Batıdaki

efendilerinin emriyle irtikap ettiği çirkin cinayet Arap dünyasında İslâm düşüncesinin en bariz şahsiyetlerinden biri ile sabır, cihad ve bitesiye mücadelenin bayraklaşan üç büyük simasını kaybetmemize sebebiyet vermiştir. Fakat bu yüzden İslâm davâsı sarsılmamış ve fire vermemiştir. Esasen İslâm davâsı onları bu kader için hazırlamış, onlar da Allah'ı Rab, İslâmı Din ve Hz. Muhammed (S.A.V.)'i Peygamber kabul ettikleri gündenberi, hayatlarını bu yola adamışlardır.

Bu gün bizim yapacağımız şey onların temiz ruhları için göz yaşı dökmek ya da bu büyük liderlerin kaybedilmeleri sebebiyle ye'se düşmek ve ümitsizliğe kapılmak değildir ve olmamalıdır da. Ne mutlu onlara ki şehitlik mertebesine erdiler. Ve ne mutlu İslâm davasına ki şehitlik vesilesiyle liderlerini kendisine yaklaştırıyor ve onlara ihsanda bulunuyor. Cenâb-ı Hakk'ın Seyyid Kutub'u, Muhammed Yusuf Havvaş, Abdülfettah İsmail'i ve selefleri Hasan el-Bennâ, Abdülkadir Ûde, Muhamed Fergali, Yusuf Talât, İbrahim el-Tayyib, Hindavî Düveyr ve Mahmud Abdüllâtif gibi zevatı ve bunların Filistin savaş meydanlarında, Kanal kıyılarında ve Nâsır'ın hapishane ve tevkifhanelerinde şehid olan sayısız arkadaşlarını seçmesinde, Allah'ın bu İslâmî hareketten ve alemdârlarından, razı olduğuna dair açık delil mevcuttur.

Tekrar edelim ki kasdımız gidenlerin arkasından ağlamak değildir. Ancak Abdünnasır'ın bu büyük şehitlerin kanına girmesinin gerçek sebeplerini umumî efkâr'a açıklamak istiyoruz.

KORKUNÇ KİN

Hürriyet'e davet edenleri sevmemek ve onlara kin beslemek istibdadın tabiatmdandır. Çünkü hürriyetçiler, hürriyetin mâna ve değerini istibdadın da zillet ve mel'anetini millete açıklayarak müstebidi ve onun avenelerini halk önünde teşhir etmeyi, zarurî bir vazife bilirler. Ayrıca insan, yaradılışı itibariyle hürriyet aşıklısı olduğun dan halk, hürriyet davâsını mutlaka benimseyecek, hürriyet severlerin yanı başında yer alacak ve istibdada karşı ayaklanarak onu parçalama ve yok etme yollarını behemahal araştıracaktır.

Bu yüzdendir ki, istibdad, bütün hürriyet seslerini boğmak ve hürriyet taraftarlarını zindanlara tıkmak hattâ mümkün olursa idam sephalarında sallandırmak hususunda olduğu kadar hiç bir şeyde bu kadar hâris değildir. Zira müstebid, yalnız bu sayede hayatını te'minat altına almış ve milletin mukadderatı üzerindeki tahakkümünü devam ettirebilmek için gerekli zemini hazırlamış olacaktır. Seyyid Kutub'un, Yusuf Havvaş'ın, Abdülfettah İsmail'in şehadetleri bu hikâyenin sık sık tekrarlanan bir halkasından başka bir şey değildir...

Abdünnasır'ın bizzat kendisi, hükümeti, kiralık basını ve müptezel propaganda organları Seyyid Kutub'a ve «YOLDAKİ İŞARETLER» adlı değerli eserine az mı iftira ettiler. Bu eseri «tedhiş kitabı», müellifini de «kindar yazar» olarak ilân etmişlerdi. Acaba şehit Seyyid Kutub, «Yoldaki İşaretler» de ne söylemişti ki kendisi ve kitabı bu şekilde itham ediliyordu?

Acaba, «*Bu din yalnız Allah'ın ulûhiyetini ve âlemlerin rabbı olduğunu ilân suretiyle, yer yüzünde insana kullara kulluk etmekten ve bu kabilden sayılan hevasına tâ-*

bi olmaktan kurtuluşunun genel ilânıdır...» (1) dediği için mi suçludur?

Yoksa, *«Biz, insanları, onlardan maddî bir menfaat temin etmek için İslâm'a davet etmiyoruz. Yeryüzünde hâkimiyet de fesat da istemiyoruz. Şahsımız için her hangi bir çıkar temin etme davasında da değiliz. Hesabımızı ve ecrimizi insanlardan alacak da değiliz. Biz ancak insanlığı sevdiğimiz ve iyilik etmek istediğimiz için İslâm'a çağırıyoruz. Her ne kadar eza etseler de, bu böyle... Çünkü İslâm'a dâvetin sebeb-i hikmeti ve dâvet edenin iç temayülü budur.»* (2) Sözü mü suç teşkil ediyor?

Ne kin ve ne şiddettir bu!..

İşte bu kendine baş eğmeyen bütün insanlara karşı, Cemal Abdünnasır'ın içini dolduran kindir. Bu mutlak otoriteyi, kayıtsız şartsız hâkimiyeti elden kaybetmemek için sabırlı ve zavallı halka karşı tatbik ettiği şiddet politikasının ta kendisidir. Bu hususta her hangi bir delile muhtaç olduğumuzu sanmıyoruz. Çünki deliller sayılmayacak kadar çok ve bahsi de uzundur. Bu vâkıa, Doğunun ve Batının her semtine uzanmıştır. Dünyanın dört bucağından gelen ve Cemal Abdünnasır'ı bu haraketten vazgeçmeye davet eden telgraflar yığını da bunu göstermektedir. Ayrıca bu telgraflar, bütün dünya Seyyid Kutub, Muhammed Yusuf Havvaş ve Abdülfettah İsmail'in kendilerine isnat edilen suçlardan uzak olduklarına şehadet eden ve Abdünnasır'm zulüm, istibdad ve tedhişini bütün dünyaya gösteren birer vesikadır.

Biz burada Abdünnasır'm, sözüm ona mahkemesinde, cereyan eden hadiselerin bir kısmım naklediyoruz. Akl-ı selim sahibi her fert, bu naklettiklerimizden anla-

---

(1) **Yoldaki İşaretler, sayfa 81.**

(2) **Yoldaki İşaretler, 213-214**

yacaktır ki İslâmı ve İslâma çağıranları hedef tutan açık bir komplo hazırlanmıştır. Ve bu mahkeme İslâm, Mısır ve Arap Dünyası aleyhinde Abdünnasır ve zalim bendelerinin irtikâb ettikleri korkunç cinayeti gizlemeğe çalışan bir perdedir. O cinayet ki, sadece Abdünnasır'ın İslâm ve İslâm davetçilerine karşı bilinen kin ve düşmanlığı sebebiyle değil, ayni zamanda çok az bir meblâğ ve menfaat karşılığı kendilerine vicdanını, vatanını, millet ve mukaddesatını sattığı Doğu ve Batıdaki İslâm düşmanlarının emriyle yapıldığında en küçük bir şüphemiz yoktur.

Abdünnasır, Mısır'ın ve İslâm'ın en asîl evlâtlarının idama mahkûm edilme hadisesini gerek İslâm'ın ve gerekse Mısır'ın ve bütün Arap dünyasının en azılı düşmanı olan Moskova'da, komünistlerin payıtahtında ilân ederek tarihte benzerine tesadüf edilmeyen şeni' bir harekette bulunmuştur.

BİR MAHKEME Kİ

Bütün örf, nizam ve demokratik kanunlarda açıktır ki her maznun (sanık) mahkûm edilinceye kadar, suçsuzdur. Ve dâvalarını isbat ve delillerini ibraz hususunda davacı ile davalıya eşit fırsat tanımak, hâkimin vazifesidir. Keza hukukan müsellemdir ki, hâkim, şahsî bilgisinin değil, taraflarm ibraz ettiği karine ve vesikaların ışığında hükmünü vermek mecburiyetindedir. Savcılığın vazifesi ise iddiasını isbat etmekten ibarettir. Maznuna ta'rizde bulunmak ve onu teşhir etmek değildir. Bilindiği üzere teşhir, isnat ve iftira, kanunun yasakladığı ve üzerine ceza terettüb eden birer suçtur. Ya vaziyet tersine döner de, savcılığın vazifesi maznunlara sövüp say-

mak, teşhir ve tezyif etmek olursa? Ya hâkim maznunları mücerred sözden bile men'ederse? Ya da mahkemeyi bir tiyatro sahnesine ve istihza salonuna çevirirse? Veya hüküm, mahkeme açılmadan ve hattâ tahkikat başlamadan önce verilmiş olursa?..

«Yüce Devlet Güvenliği» mahkemesi, bütün bu kaprisler ve maskaralıklardan teşekkül eden bir komedya olmaktan ileri gidememiştir. Biz burada bu mahkemenin safahatından bazı pasajlar vermek suretiyle bunu isbat edeceğiz. Bu pasajlar, «Birleşik Arap Cumhuriyeti» adlı büyük hapishaneden sızma özel malûmatımızdan değil, Nasırcı propaganda kalemlerinin yazdıklarından iktibas edilmiştir. Bunlar hakkında hüküm vermeyi ve bugünlerde ülkemizin yaşamakta olduğu acı gerçeği değerlendirme işini, okuyucularımıza bırakıyoruz.

I — Cumhuriyet Baş Savcısı ve yardımcıları, şehit Seyyid Kutub'a «Ak Kutub», «Parlak Kutub» ve «Mücrimler Kralı» gibi alaylı ve istihzalı lâkaplar takmışlardı. Şehid Muhammed Yusuf Havvâş'a «profesyonel cani» «mücrimler vekili» ve «kana susamış şâki» gibi lâkaplar takılmıştı. Bütün Ihvan-ı Müslimini de, «terör çetesi» ve «havâriler» olarak vasıflandırmakta idiler. İsteyen, Müslüman kardeşlerden bahseden herhangi bir Mısır gazetesini alıp okuyabilir.

II — el-Ehram gazetesinin 11 Nisan 1966 tarihli sayısında: Şehid Seyyid Kutub'un duruşmasına bakılmak üzere yapılan ve «Devlet Güvenliği» mahkemesi başsavcısı Salâh Nassâr'ın iddianamesinin devamını okuduğu ikinci duruşmasında cereyan edenler anlatılırken şöyle denmektedir:

«Sanıktan, Said Ramazan hakkındaki görüşünü açıklamasını, istedik. Bu soruya cevap vermekten beni affedin, dedi. Gerçi bu onun kanunî hakkıdır ama bu adam

hakkındaki görüşünün ne olduğunu da bilmek isterdik. Said Ramazan'dan bahsedemiyeceğini söyledi. Herhalda onun hakkında muayyen bir görüşe sahiptir. Bu defa Muhyiddin Hilâl hakkındaki görüşünü sorduk ona... Readetti.. Korktu.. Zaten korkağın biridir o...»

Adı geçen gazete, duruşmanın safahatını anlatmaya devam ederek diyor ki:

«Bu arada mahkeme reisi general el-Decevî, maznun sandalyasında Seyyid Kutub'un kekeleyerek yanı başında oturan gizli teşkilât başkan yardımcısı Yusuf Havvâş'ın kulağına bir şey fısıldadığının farkında oluyor ve sanığa dönerek diyor ki:

— Ne o. Bırakın, bir şey mi var?. İşte alenî değil mi? Duruşma alenîdir.»

Duruşmaları izleyenler arasından Seyyid Kutub'u daha önce görmeyenler dikkat kesildiler.. Mahkeme reisi sanığa hitaben:

— Yanındaki ile konuştuğunu görmedim mi sandın? Ağzının hareketlerinden belli. Hayır olmadı mı, diyorsun.. Şimdi dinle beni.. Duruşma açık olduğundan bu sözün yurt dışındaki Sait Ramazan'ın kulağına varacağından korkuyorsun.. Basına intikal edecek.. O halde sen yâni.. (Baş savcıyı işaret ederek) *dediği kadar korkaksın ha..*

Sonra Baş Savcıya döndü ve *«buyurun),* dedi.

«Salâh Nassâr: — Seyyid Kutub, görüşünü açıklamaktan korkuyor. Eğer korkak değilse şimdi derhal konuşsun. Sait Ramazan hakkındaki görüşünü söylesin..»

Bu ne istidlâl, bu ne mantık? Askerî savcı, Seyyid Kutub'un korkak olduğunu söylüyor. Çünki kanunî hakkını kullanarak muayyen bir soruya cevap vermeyi reddetmiştir. Ayni zamanda oturum alenî olduğundan Seyyid Kutub, Sait Ramazan hakkındaki görüşünü açıklamaya

cesaret edemez, diyor... Halbuki gizli tahkikat esnasında da bu soruya cevap vermeyi reddettiğini kendi söylemişti. Artık Seyyid Kutub'un bu reddini duruşmanın alenî olmasına hamletmenin mânası ne?

Sonra, bazı gazetecilerden ve istihbarat teşkilâtından elli kadar gizli polisten başka kimsenin girmesine müsaade edilmeyen bir mahkeme için alenî demek ne dereceye kadar doğrudur.

El-Ehram gazetesi, 10 Nisan 1966 tarihli sayısında mahkeme salonunu anlatıyor ve diyor ki:

«Sabahın sekizinde salon misafirleri, ellerinde duruşma kartları olduğu halde Devrim Komutanlığı Meclis binasına akın etmeye başladılar. Rakkam elliye varınca avukatlar ve gazeteciler müstesna giriş men' edildi. Salon ağzına kadar doldu. Hattâ tedhiş ve komplo dâvalarını inceleyen savcı yardımcıları, kendilerine tahsis edilen ön iki sırada yer kalmadığından bir kaç avukatla beraber en arkadaki sandalyelere oturdular.»

Salâh Nassâr ve Muhammed Fuad ed-Decevî'nin bahsettikleri açık ve alenî duruşma bu mudur?.. Gerçekten o fevkalâde bir açık duruşma imiş. Bilhassa yabancı basın mensuplarının salona girmelerine müsaade edilmedikten sonra.. Onlar ki şehit Seyyid Kutub'un, Nasır devletini İslâm hareketi mensuplarından tutuklananlara, işkence etmekle itham etmesi üzerine gelmişlerdi. O gün mahkeme reisi ed-Decevî:

— Bunlar, teşkilâtınızın yalanları ve zehirleridir, diyerek şehit Seyyid Kutub'a çıkışmıştı. Bu haber bütün dünya haber ajansları tarafından günü gününe verildi. Arzu eden 13 Nisan 1966 tarihinde çıkan her hangi bir yabancı gazeteye müracaat edebilir.

Hele mahkeme reisi, dudak hareketlerini okuyan bu dâhi insan ne adaletli imiş!..

Baş savcının sözlerini nasıl tekrar ettiğini ve suç unsurları üzerinde tartışmaya henüz geçilmeden şehid Seyyid Kutub'u nasıl ezbere korkak diye vasıflandırdığını, gördünüz. Gerçekten o çok tarafsız bir hâkim imiş!..

III — Bu gülünç hareketlerin hepsini saymak istesek bitiremeyiz. Ancak, sanığa söz hakkı tanınmadığını ve kendisine isnad edilen suçlara karşı, tek kelime ile olsun kendini savunmasına müsaade edilmediğini göstermek için başka bir örnek veriyoruz. Bu da 13 Nisan 1966 tarihli El-Ehram gazetesinden alınmıştır.

«Mahkeme reisi:

— Sen bu günkü cemiyet hayatı hakkında neler söyledin?.. Dikat et «Yoldaki İşaretler»'in hepsini bize okumayasın

Avukatların sesleri:

— İstirahat.

Reis: — Yoruldun mu?

S. Kutub: — Bronşite tutulmuşum..

Reis: — Yani 15 dakika daha tahammül edemez misin?

S. Kutub: — Ziyanı yok, ederim.

Reis: — Pekalâ.. İstirahat...»

El-Ahrâm gazetesi yazısına devamla diyor ki:

«Duruşmaya ara verildiğinde saat öğlenin 12'si idi. Tam çeyrek saat sonra tekrar celse açıldı ve duruşmaya başlandı. Reis:

— Seyyid Kutub, bu günkü idare sistemi hakkında senin mütalâaların var. Ona ne sistemi demiştin? Evet bu günkü rejimin, cahiliyet rejimi olduğunu söylemişsin sen. Doğru mu?

— Cahiliyetin mânası...

Reis, Seyyid Kutub'un sözünü keser ve tamamlamasına meydan vermeyerek:

— Zararı yok ben anlatayım sana.. Teşkilât mensuplarının ifadelerine göre, sen onlara telkin etmişsin ki cahiliyet vasatında yegâne imanlı gurup onlarmış.. Ne Devlete, ne cemiyete, ne de iktidarı elinde bulunduran bu günkü rejime hiç bir şekilde bağlı değilmişler. Devletle harp halinde imiş onlar.. Katil ve tahrip faaliyetlerinin günahı ve cezası yokmuş. Bilâkis sevap bile varmış onlarda. Biz burada «Onlar devletle harp halindedirler» ibaresi üzerinde duracağız. Yani bunun mânası hareket unsuru senin elinde. Sen emir verirsin. Zamanını sen tayin eder, mekânını ve plânını sen çizersin. Yani o demek değil midir ki bir tecavüze uğradığımızda.. Hayır biz harp vaziyetindeyiz..

Seyyid Kutub: — Cevap verebilir miyim?

Reis: — (İkinci defa sanığın sözünü keser ve konuşmasına fırsat vermez) Neyse.. İbarenin son cümlesine geçelim. «Bilâkis sevap bile vardır onlarda.» Ayaklandıran ve heyecan veren bir şırınga bu.. Uyuyan mikropları uyandırır, onların harekete geçmelerini ve yayılmalarını sağlar ve ancak tahlilde meydana çıkarlar. Bu sözü söyledin değil mi?

Seyyid Kutub: — Bu sözü ben söylemedim..»

Mahkemenin vekarlı reisi, burada iftira, istihza ve sövme ile dolu uzun bir fasıl yaparak gerginleşen sinirlerini gevşetti ve bu fasılda da Seyyid Kutub'un tek bir kelime ile kendini savunmasına veya görüşlerini açıklamasına veya gerçeği meydana koyarak hak ile batılı tefrik etmesine meydan vermedi. Biz mahkeme reisinin safsata ve hezeyanlarını tekrar etmeye lüzum görmüyoruz ve zannetmiyoruz ki okuyucu da bu gibi hezeyan ile vaktini zayi etme ihtiyacında olsun. Gene de mahkeme reisinin söylediklerini bilmek isteyen «el-Ahrâm» gaze-

tesine müracaat edebilir. Biz de mahkeme reisinin iftira ve sövme faslından sonraki sözlerini nakledelim.

«Mahkeme reisi: — Bak işte itimada şâyân ve kuvvetli bir dayanak olan hemşiren Hamîde Kutub'un 2846. sayfadaki ifadesi:

— Bittabi teşkilâtın hedefleri bu günkü iktidarı iş başından uzaklaştırmaktır.»

El-Ahram gazetesi devamla diyor ki: «Burada Seyyid Kutub, mahkeme reisinin sözünü kesmeğe yeltendi; ama mahkeme reisi ona, yerinize oturunuz, dedi (ve üçüncü defadır ki konuşmasına meydan vermemiş oldu.)

Reis: — Muhammed Yusuf Havvaş.

Seyyid Kutub: — Bir dakika.

Reis: — Otur yerine!.. (Mahkeme reisi Seyyid Kutub'un dördüncü ve sonuncu defa konuşmaktan men'etti.)

HAZİN BİR SAHNE

İşte, memleketimizdeki fikir, cihad ve mücadele elemanlarını yargılayan «Yüce Devlet Güvenlik» (!) mahkemesinin gerçek durumu budur. Mahkeme reisi, Abdünnâsır hükümetinin ileri gelenlerinden biridir. Onun da tıpkı efendisi gibi, iftira ve ithamdan yana nasibi oldukça büyüktür. Artık mahkemenin adaletini görmek için az önce varid olan kelimeleri tekrar gözden geçirelim. Mahkeme reisi, sanıklarla eğlenmek, alay etmek, nüktedanlık yapmak suretiyle salondaki misafirlerini eğlendirmek ve güldürmek için ele geçen hiç bir fırsatı kaçırmıyor. «Belânın en büyüğü insanı güldürenidir.» diyene mevlâ rahmet etsin... El-Ahram gazetesinden kopardığımız malûmatın son kısmını tahlil edelim.

«Mahkeme reisi, Şehid Seyyid Kutub'un duruşması-

na bu günkü cemiyet hayatına dair sözleri hakkındaki sorusu ile başladı ve bu soruya hemen şu ihtarı ekledi:

— *Dikkat! Yoldaki İşaretler kitabının hepsini anlatayım deme*». Değerli bir kitap ve değerli bir müellife karşı bu alay, mahkeme reisinin ciddiyet ve dürüstlüğünün derecesini meydana koymaktadır. O muhakkak ki Seyid Kutub'un «Yoldaki İşaretler» adlı eserini okumamıştır. Okumayı aklından geçirmenin bile, efendisinin ve velinimetinin gazabını üzerine çekeceğini bildiği halde, nasıl okuyabilir. Sonra -Nasır Hükümetinin borusunu öttürenlerin hepsi gibi- şahsiyetini ve haysiyetini satarak «Devrim öncüsü»nün kulluğunda karar kılalı, kafasını çalışmaz hale getiren o, başka bir şey düşünmeye muktedir midir? Şehid Seyid Kutub'un «Yoldaki İşaretler» den bir şeyler bahsetmesinden nasıl korktuğu meydanda. İmanlı kelimelerin, Mısır müstebidinin emir ve direktifleri hariç, bütün dünyaya kapatılmış olan sağır kulaklarında çınlamasının endişesi içinde...

Sonra vekarlı reisin hasta sanığa tam çeyrek saat istirahat bahşetme usûlüne dikkat edildi mi? (— *Yoruldun mu? —Bronşitten rahatsızım..— Yani çeyrek saat daha tahammül edemez misin?— Ederim).* Biz burada başka bir şey söylemiyeceğiz. Çünkü bu söz hiç bir izaha ihtiyaç göstermemektedir.

Mahkeme reisinin, oturum yeniden başladıktan sonraki sözlerine dönüyoruz. Dürüst (!) reisin sanığa soruları nasıl tevcih edip de cevaplandırmasına imkân tanımadığını ve hattâ bu cevabı bizzat kendisinin verdiğini göreceğiz. Sanığın cevap vermesi için nasıl boş yere hazırlandığım ve bir dakikalık savunma hakkından bile nasıl mahrum edildiğini müşahade edeceğiz. Bir sa-

nık mahkeme huzurunda konuşturulmaz ve cevap vermekten men'edilirse geriye ne kalır?..

Tahkikat esnasında cevap verebilmiş mi dersiniz?.. Belki. Kim bilir?

Belki de Nasır iktidarı, adaleti halk önünde korumaktan ziyade demir parmaklıklar ardında muhafaza etmeye daha çok arzuludur... Sonra sanıklara karşı sövüp sayma işini mahkeme reisinin kendi üzerine almasına ne buyururlar? Meselâ çilekeş hemşire Hamide Kutub hakkında mahkeme reisinin kullandığı tâbire bakınız.. Reisin daha önceki sözüne dikkat ediniz: «*İhtilâlci ve tahrikçi bir sırınga bu.. Uyuyan mikropları yandırır. Harekete geçmelerini ve yayılmalarını sağlar ve ancak tahlil keşfeder onları..*» Bir mahkemenin gerçek yönü bu olursa artık onun adaletinden şüphe edilmez mi? Biz mahkeme reisinin muhakeme boyunca sövüp saymayı sık sık tekrarladığını ileri sürüyoruz. El-Ahram gazetesinin aynı sayısından (13/4/1966) diğer bir örnek alalım:

Mahkeme reisi: —Ya hedef?

Seyid Kutub: — Mümkün olan en büyük sayıda kültürlü genç yetiştirmek. Fakat faaliyet kanûnen yasak olduğundan gizli kalması gerekir.. Meydana çıkarılma tehlikesini sezince, onun meydana çıkarılması demek 54 yılı olaylarının aynen tekerrür etmesi demek, olacaktır.

Reis: — Bu söz doğru değildir.. Gençlere zerkettiğin zehirlerdir bunlar.. İşte o gençlerden biri seni inhiraf etmekle suçladı.. Seyyid Kutub'un geldiği günden bu yana biz de inhiraf ettik, dedi.

Seyyid Kutub: — Bu doğru değildir.»

Biz de soruyoruz bu adam hâkim midir yoksa davacı mı?

ESRAR PERDESİ

Bütün bu herzeleri el-Ehram gazetesinin tek bir sayısından nakletmiş bulunuyoruz. Okuyucu bunların arasından mahkemenin esas yönünü kolaylıkla tesbit edebilecektir. El-Ehram gazetesi mahkemede cereyan edenleri tam olarak ve bütün safahatiyle intikal ettirmiş değildir. Ancak kısa ve karışık yazı serisi neşretmiştir ki bir hayli emek sarfedildiği halde karışık ve zıd durumları gizlemek mümkün olamamıştır. Fakat daha sonra gazete «mahkeme, çalışmalarına devam etmektedir.» şeklinde, önemsiz bir köşede kısa bir haber neşretmek ile iktifa ederek bizi karışık ve sun'i de olsa gerçek haberlerden de mahrum etmiştir. Sebep meydandadır. Çünkü mahkemede yapılan hezeyanlar ve oynanan komediler o derece çoğalmıştır ki artık bazılarını atmanın ve bazılarını bırakmanın mânası kalmamıştır. Hükümetin emri ile hareket eden basın da, çaresiz olarak, bu sütunu tamamen ihmal etmiştir.

Öte yandan bu herzeler, zavallı halkın hükümete karşı intikam hissini harekete getirdi. Bu mahkemelerin, İslâm hareketinin değerli elemanlarından en temiz ve en asîl evlâtlarının acısını çektirmek için, kendisine karşı askerî hükümet tarafından hazırlanan bir komplo olduğunu açıkça gördü. Bu asîl evlâtlar ardı ardına nice kurbanlar vermiştir. Filistin ovaları ve Kanal kıyıları onları denemiş, müstemleke hükümetleri, bozuk idare hapishaneleri ve sömürgecilik uşağı Nasır, devrinde «Halk» ve «İdeal Devrim» hükümetinin zindanları onların sabır ve tahammüllerini yakından tanımıştır.

Bu yüzdendir ki el-Ehram gazetesi ve diğer Nâsırcı propaganda boruları, mahkeme safahatına dair bu uydurma ve karışık ajansdan bile bizi mahrum ettiler. Ama

onların rezilliklerini ortaya koymayı murad eden Allah (C.C.) onları hakikatın keşfedilmesi ve gerçeğin meydana çıkmasına yardım edecek bir takım emareleri ve kalıntıları geride bırakmaya mecbur etti. Ve böylece sözüm ona «mahkeme» nin meymenetsiz suratı sırıttı. Ve mahkemenin «savunma avukatları» diye adlandırdığı kişiler tarafından oynanan günahkârane roller gün ışığına çıktı. Şimdi de bunların neler yaptıklarını görelim.

MÜDAFAA REZALETİ

Mahkemede cereyan eden herze ve oynanan maskaralıklar sadece mahkeme reisinin, baş savcı ve yardımcılarının sözlerine münhasır olsaydı bir dereceye kadar kabul edilebilirdi. Fakat savunma makamı ·ki sanıklar için hükümet tarafından tayin edilmiştir- maskaralık yarışmasında ben de katılacağım dedi ve gözünü kapayıp ağzını açtı, saldırdı. Meydanı alt üst etti ve nihayet kupayı ve «esmer lider» in rızasını (!) kazandı.

Açıkça bilindiği gibi, kendini müdafaa etmek ve tam bir serbestlik içinde avukatlarını seçmek her sanığın kanunî hakkıdır. Fakat binbaşı Cemal Abdünnasır hükümeti, İslâm hareketi mensuplarından zindanlara attığı kimseleri bu tabiî haktan mahrum etmiş, hiç birinin kendi avukatını seçmesine müsaade etmemiş, Sudan ve Fas'dan İhvanları savunmak için Kahire'ye gelen avukatları, müvekkilleriyle temas etmekten men'etmiş ve onlara hiç bir sebep göstermeden derhal memleketi terketmelerini emretmiştir. Halbuki Arap avukatlar kongresi kararları gereğince her hangi bir arap avukat, her hangi bir arap mahkemesi önünde, müdafaada bulunma

hakkını haizdir. Kongredeki Mısırlı avukatlar hey'eti, Müslüman Kardeşleri savunmak ve müdafaada bulunmak isteyenlere yardımcı olacağını vadetmişti. Daha sonra Mısırlı avukatlar sendikası kongreye bir i'tizar mektubu göndererek, hususî şartlar yüzünden vaadini yerine getiremiyeceği için, özür diledi.

Sözüm ona «Mahkeme» rolünü oynamaya devam ediyor, kardeşleri (ihvan-ı müslimin) savunacak dava vekillerini seçmeyi de üzerine alıyor. Ya bunlar ne yaptılar? Büyük bir maharetle rollerini oynadılar!..

Buna dair bazı örnekler zikredelim:

1 — El-Ehram gazetesi 1/5/1966 günlü sayısında küçük bir haberi şu kocaman başlığın altında neşretti:

«İddia makamı, Seyyid Kutub'u hiyanetle itham ediyor!..»

2 — Savunma makamına dair 2/5/1966 günlü el-Ehram gazetesinin neşrettiği küçük bir haberde şunlar ifade edilmektedir: *«Sanık Kemal Sâlim'in vekili avukat Abdûn Murad müdafaasında şunları söyledi: «Müvekkilim, bu cemaatın müslüman kardeşler'den olduğunu bilmiyordu. Her ne yapmış ise de din istismarcılığı ve «Yoldaki İşaretler» in tesiri altında kalarak yapmıştır». Avukat, Seyyid Kutub'un nizamı değiştirerek kafaları bozduğunu da ifade etti.*

Bu ne biçim savunma, ne biçim adalet hizmetidir!. Gerçekten eşsiz bir adalet!.. İddia ve müdafaanın ve ipi sanıkların boynuna geçirme üzerinde anlaşmaları... Tarihte bu tip adalet görülmemiştir...

3 — Çilekeş hemşire Hamide Kutub'un vekili avukat Dr. Ali er-Reccâl, 17/5/1966 tarihli el-Ehram gazetesi tarafından neşredilen müdafaasında diyor ki:

«Hamide, işaretle ve yazı ile anlaşanlar arasında bir posta idi. Fakat hiç bir şey anlamıyor ve duydukları-

nı papağan gibi tekrar ediyordu. Siz de onu anladığı kadar, hattâ bildiği ve ihbar etmediği için muahaze ediniz. «Ağabeyini ihbar mı edecekti?» Gazete adı geçen avukatın mahkemeden sanığın beraatini talep ettiğini de ilâve etmektedir.

Bu söz izaha muhtaç mıdır? Ya da bu sözün tefsire ihtiyacı var mı? Allah acısın Mısır'a. Ne belâlar çekiyor.. Mısır'daki fikir keşmekeşi ise, esmer binbaşının iktidara el koymasından bu yana Mısır'ın içinde yaşadığı kötü durumun basit bir cüz'ünü teşkil eder. Esmer binbaşı, hürriyet taraftarlarını dağıttı; suçsuzlara işkence yaptı ve mücahitleri zincire vurdu... Mücahide kardeş Hamide Kutub'un beraatini istemek lûtuf ve cesaretinde bulunan bu avukat doktor ne asîl ve ne centilmen adam imiş!.. Yazar ve edibe Hamide Kutub'u müdafaa etmek için söyleyecek bir şey bulamadı da aklına ta'nda bulunuyor ve papağan olarak vasıflandırıyor, onu... Avukatının insafı bu mu ve cesareti bu kadar mı imiş? Belki bilmiyordur ki Hamide Kutub konuşma fırsatını bulsa, ilk plânda onun müdafaasını reddedecek, iman esasına dayanan izzetinefis hakkında ona iyi bir ders verecek ve Nâsır'ın tanrılık mezbahasında şahsiyetini satarak haysiyetini kaybetmektense, hapishanede çürümeyi bin kere tercih ettiğini açıklayacaktı.

4 — El-Ehrâm gazetesinin 20/7/1966 tarihli sayısında, Müslüman kardeşler genel mürşidi üstad Hasan el-Hudeybi (1) ile çocukları İsmail ve Muhammed el-Me'mûn'un duruşmalarında savunmayı veren bir haber neşredildi. el-Ehrâm bu habere büyük bir başlık atmıştı:

---

(1) **Üstad el-Hudeybi Abdünnâsır'ın Kâhire hapishanesinde esrarengiz ve mübhem bir şekilde şehit edilmiş ve merhumun 70'i aşan yaşına saygı gösterilmemiştir.**

«El-Hudeybi duruşmasında, müdafaa makamı, Seyyid Kutub'un yalancı olduğunu ve bir takım şâyiâlar icad ederek baş olmaya çalıştığını söyledi».

Bu haberde şöyle denmektedir:

«Sonra sabık mürşid Hasan el-Hudeybî'nin avukatı Hüseyin Ebu Zeyd müdafaa yaptı ve Hudeybî'nin suikast ve tahrip faaliyetlerinden haberdar olmadığını ileri sürdü. Avukat, Hudeybî'nin 1954 senesinde yapılan muhakemesinde, aleyhinde 8 kişinin şehadet ettiğini ve bunlardan birinin de Seyyid Kutub olduğunu söyledi. Ve bu şehadetle genel mürşidlik sıfatının hükmen kalktığını iddia etti.

Mahkeme reisi: — Bu Seyid Kutub'un liderlik vasfını genel mürşid el-Hudeybî'nin muvafakatiyle aldığı beyanı ile nasıl bağdaşır?

Avukat: — El-Hudeybî aleyhinde şehadet eden bir yalancının yalanıdır bu. Seyyid Kutub, mürşidlik mevkiine geçebilmek için el-Hudeybî'ye isnat ve iftirada bulunuyor. O, şayiâlar icad ederek ve broşürler şişirerek mevki sahibi olmak istemektedir. Başkalarını kötüleme pahasına da olsa.»

Şüphesiz Hüseyin Ebû Zeyd büyük bir dâhidir. Mudafaa kudreti bakımından müslüman kardeşleri müdafaa eden avukat meslekdaşlarından kat kat üstündür. Belki «Yüce Devlet Güvenlik» mahkemesi tarafından genel mürşid Hasan el-Hudeybî'yi savunma vazifesi verilmesi bu yüzdendir. Bu emsalsiz avukatın dehası üstad el-Hudeybî'den «genel mürşid» vasfını çekebilmek için başvurduğu dâhiyane usulde tecelli etti. Üstad el-Hudeybî'nin, Mısır İslâm hareketi liderlik mevkiini işgal etmesi bir suçmuş gibi... Müdafaayı yapan avukat, müvekkilini bu makamdan tecrit etmek için sebep ve bahane aramakta, fakat kendi iddiasınca genel mürşid'in aleyhin-

de 8'lerin şehadetinden başka delil bulamamakta. Halbuki Hüseyin Zeyd'in kafası burada işlememiştir. Ömrünü İslâm'a hizmetle geçiren üstad el-Hudeybî, işkence ağırlaşsa, yollar daralsa, karanlıklar çökse, geceler uzasa, yıldızlar gözden nihan olsa, göz melûl ve mahzun olsa yine dâvasından asla dönmez. Genel mürşid, bütün âile efrâdımn erkek, kadın ve çocuk olarak Nâsır hapishanelerinin zindanlarına atıldıklarını ve binbir türlü işkencelere maruz kaldıklarını görse bile onun kolu asla bükülmez, azim ve iradesi zaafa uğramaz. Çünkü onlar yalnız Allah'a inanmış ve Cemal Abdünnasır'a boyun eğmeyi şiddetle reddetmişlerdir. İslâmî hareketin büyük lideri olarak o, ağır mes'uliyetlerini, güya genel mürşidi kurtarmak bahanesiyle çürütmeye ve kaldırmaya çalışan bir sefihin safsatalarına da hiç bir ehemmiyet atfetmez.

Bu yalancı avukatın nasıl iftira ettiğini gördünüz. Seyid Kutub genel mürşid aleyhinde şahadet etmemiştir ve asla böyle bir harekette bulunmaz. El-Hudeybî'nin değerini, üstünlüğünü, iman ve cihadını bilen ve takdir eden bir insan idi. Hattâ kendisine olan muhabbeti o derece yüksekti ki ona daima «Efendi baba» diye hitab ederdi. Sebat ve imanından asla şüphe edilmeyen bu adam, bundan sonra kalkar da mürşidinin aleyhinde şehadet eder mi hiç? İşte sahtekârların uydurmalarından biri de bu...

Sonra Hüseyin Ebû Zeyd'in bu dehası, şeytanca bir dönüş yaparak Seyyid Kutub'u ele almasında da tecelli eder. Mahkeme reisinin ağzından şehit Seyyid Kutub'un adını duymasıyla doğan fırsatı ganimet bilerek ölçüp biçmeye başladı. Hattâ o derece ki Baş savcı Salâh Nassâr ve arkadaşları sövüp-sayma faslındaki kusur ve ihmallerini anlıyarak mahçup oldular.

5 — Müdafaa sözlerinden başka bir örnek daha alalım. Kardeş mühendis Muhammed Ahmed Abdurrahman'ın duruşması esnasında. (Yaş: 24) El-Ehrâm gazetesinin 18/4/1966 tarihli sayısından:

«Mahkeme reisi: — Sinâ'da Kâhire'den uzaklarda çalışırken Müslüman kardeşlerle temasından ötürü özel bir duyguya sahip miydin?

Muhammed Abdurrahman: — Kalbimin dâima onlarla beraber olduğunu hissediyordum.

Reis: — İfadelerinde «cidden müteessirim» demiştin?

Muhammed Abdurrahman: — Böyle söylemedim ben. Yalnız son hadiseler için cidden müteessirim, dedim; o kadar...

Reis: — Bundan evvel söylediğini ben tekrar edeyim sana da; sen gene onların önünde kahramanlık tasla. Şimdi.. «Cidden müteessirim. Olanlara karşı nedametimi ve aynı zamanda tövbe ettiğimi ilân ederim» diyen sen değil misin?..

Muhammed Abdurrahman: — Hayır, efendim, savcı yardımcısının kendisi yazdı bu lâfları..

Reis: — Neden.. Şefaat etmek istiyor sana?

Muhammed Abdurrahman: — Şerefime yemin ederim ki bu ibareyi söylemedim ben. Sanığın avukatı:

— Savcı yardımcısı bizzat söylemiş olsa da o gene kalsın.

Reis: — Senin avukatın gene kalsın diyor sana, yerine buyur.»

İşte bu, savunma gücünü, söz hürriyetini ve Nasırcı istihbaratın uydurduğu ithamları def'etme uğrundaki gayretini meydana koyan eşsiz bir örnektir. Baksanıza «savunma» sanıkların hürriyetini nasıl kahramanca müdafaa ediyor. Ve hattâ sanığın lehine bir kelime ilâve

ettiği için savcı yardımcısına teşekkür etmeyi ihmal etmiyor. Vakıa değerli avukat, bu çok tehlikeli söz «savcı yardımcısının kendisi söylemiş olsa da gene eksik olmasın» derken hem sanık ve hem adalet bakımından iki ağır suç işlemiş bulunmaktadır. O, sanığı müdafaa etmesi icap ederken (müvekkilini demiyoruz. Çünkü sanığın iradesiyle gelmiş değildir) ona hiyanet ediyor ve gırtlağını daha da sıkıyor. Sanık kendisine isnat edilen sözü inkâr eder. İthamların Abdunnasır hükümeti tarafından uydurulan iftiralar olduğu dünyaca bilinir ve doğruluğuna dair hiç bir delil yok iken, avukatın vazifesi -gerçekten müdafaa olsaydı- ittihamları, sahte ve uydurma olduğunu isbat etmek suretiyle çürütmek idi. Sanık, mahkeme reisi tarafından ileri sürülen ve kendisine isnat edilen bir ifadeyi inkâr etmekte ve savcı yardımcısını kendi ifadesine ilâvede bulunmakla suçlamaktadır. Burada avukatın vazifesi olsa olsa Savcı yardımcısına bu ilâvenin neden yapıldığım sormak ve sonra bütün iddiaların doğruluğunu cerh etmek olmalıydı. Bu ilâvenin sanığın lehinde olduğunu söyleyenler de olabilir. Ama biz bu kanaatta değiliz. Sebebi ise:

a — Savcı yardımcısının, sanığın ifadesine ilâvede bulunma hususunda müsaade etmiş olmakla, sanığın aleyhine olabilecek şeyler de ilâve etmiş olması ihtimali meydana çıkar. (Mahkeme safahatından da anlaşıldığı veçhile bu, bilfiil vukubulmuştur.)

b — Savcı yardımcısının ilâve ettiği bu söz, kendisine isnat edilen suçları sanığın itiraf ettiğini ve yaptığından ötürü şimdi pişmanlık duyduğunu ifade eder. Halbuki Muhammed Ahmed Abdurrahman kendisine isnat edileni inkâr etmiş, bunun sahte ve uydurma olduğunu açıklamıştır. (Şampiyon avukat da kendisinin, savcı

yardımcısının elini sıkmada ve sanığın itirafına kendiliğinden ilâvede bulunduğu için ona teşekkür etmede bir beis görmüyor... Bu ne biçim avukatlık ve savcılık...) Avukat, bu ilâveye karşı sükût ettiği, hattâ onu destekleyici bir tavır takındığı için adalete hiyanet etmiştir. Zira bu durum savcı yardımcısının, eline düşen her sanığın ifadesine kendiliğinden dilediği şeyi ilâve etme hareketini doğrular. Oysa adaletin mantığı sanığın kelimelerinden birini onun kasdetmediği mânada tefsir etmekten savcılığın kaçınmasını gerektirir. Ya hiç söylemediği şeyleri ilâve etmek!..

6 — Müdafaa makamının memleketimizde adalet buhranındaki rolüne dair fazlaca örnek vermiş olduksa okuyucumuzun bizi ma'zur göreceğini ümit ediyoruz. Kasdımız sözü uzatmak değildir. Fakat facianın en tehlikeli rollerini müdafaa makamı oynamıştır. Açıkça bilindiği gibi savunma avukatı, samğı müdafaa vaziyetinde olmalı, ona isnat edilen isnatları çürütmeye çalışmalı ve onun görüşlerini savunmalıdır. Bahusus sanık kendine isnat edilenleri inkâr ediyor. Ve suçsuz olduğuna kani bulunuyorsa. Bilhassa hasımların bir taraftan sanık ve bir taraftan da isnatların hepsini reddeden birbirine zıt kutuplarda oldukları böyle bir davada, Savunma, iddianın yanı başında yer alır, müdafaa ettiği kimsenin inkâr ettiği suçu gerçekten işlemiş olduğuna kanaat getirir ve savunmasını bu temel üzerine kurar ise bu, sanık için şayan-ı itimat bir savunma değildir. Hükümet sanıklara kendi avukatlarını bizzat seçmelerine müsaade etmiyerek, kanunî hakları olan savunma hakkından onları mahrum etmiştir. Sanığın vekâlet verdiği avukat, müvekkilinin her arzusunu yerine getirmeye var gücüyle çalışır. Fakat hükümet devirme suçundan tutuklananları savunmak için hükümetin tayin ettiği avukat. Elbette hükümetin ar-

zusunu yerine getirmeğe çalışacak ve muvaffak olursa hükümetten ve istihbaratından haram ücretini alacaktır.

Az önce serdettiğimiz örneklerden anlaşıldığı gibi savunma başlı başına bir soytarılık idi. Mahkeme maskaralığını da geride bırakmıştı. Hattâ mahkemenin bütün maskaralığında birinci esas ve en önemli unsur savunma idi. Örneklerini verirken tarihlerinin biribirine yakın olmasına dikkat ettik ki, bu hazin komedyanın oyun süresi boyunca oynanan rollerin tam kalıplarını vermiş ve manzarayı eksiksiz olarak sunmuş olsun. Burada da hiç bir izaha kaçmadan birkaç örnek vereceğiz. Maksadımız, savunmanın bu faciada çok büyük rolü olduğunu ve müslüman kardeşlere görüşlerini belirtmeleri için bir tek fırsat bile bahşedilmediğini ortaya koymaktır.

A — El-Ehram gazetesinin 25/4/1966 günkü sayısından:

Mahkeme, Seyyid Kutub'un savunması için avukat Ahmed Muhtar Kutub'u seçmişti. Aralarında isim benzerliği olduğundan akrabalık hissi verilmek isteniyordu. Halbuki o Seyyid Kutub'un akrabası değil, doğrudan doğruya istihbaratın eski bir ajanıdır. Hattâ stajyer avukat olarak bürosunda çalıştığı üstad Mer'î'yi Abdunnasır istihbaratına jurnal etmiştir. İşte istihbaratın bu uşağı, müdafaasında şöyle diyordu:

«Ben bu maznunları korunmaya ve acımaya daha lâyık görüyorum.. Anladığıma göre davada zarar görenler Reisicumhur ve bazı sorumlulardır. Şüphesiz Reisin kalbi büyüktür!..»

B — El-Ehram gazetesinin 26/4/1966 günkü sayısından:

1 — «Avukat Talât Abdul'azîm ikinci sanık Havvâş hakındaki müdafaasında «Hamdolsun sanıklar, bir faciaya sürüklenmeden (sebebiyet vermeden demek isti-

yor) devlet kuvvetlerinin eline geçmiş oldular, diyerek söze başladı.»...

2 — «Üçüncü sanık Ali Abduh Aşmâvi'nin avukatı Safiyyüddin Sâlim müdafaasında şöyle diyor: Müvekkilim özel bir durumu dolayısiyle diğerlerinden ayrılmaktadır. Onu önünüze çıkmaya ve günahkâr olduğunu söylemeye sevkeden bu halidir... Avukat sözlerine devamla: Sanık adalet'e ve emniyet dairelerine gereken malûmatı vererek suçunun keffaretini ödemiştir.»...

C — El-Ehram gazetesinin 27/4/1966 tarihli sayısından şu mühim örneği alalım: «*Yüce Devlet Güvenlik mahkemesi birinci dairesi Orgeneral Muhammed Fuad el-Decevî'nin başkanlığında bir celse akdederek, Müslüman kardeşler partisinin gizli teşkilât liderliği davasında sanıklar hakkındaki müdafaaları dinlemeye devam etti.*»

«*Duruşmanın sabah saat 10.30'da açılışını müteakip avukat Abdurrauf Ali, sanık Sabri Arefe el-Kûmî hakkındaki müdafaasına başladı ve dedi ki: Şüphesiz müslüman kardeşler gurubunun fikirlerinden bir çoğu, asrın icaplarına göre hareket etmekten geri kalma şekillerinden birini temsil eder. Bu gibi görüşleri tervic etmek de bizi maziye çeker ve ileriye doğru adım atmamızı imkânsız kılar. Bu gurubun davası esas maksadını gizleyen din yaldızından ayıklandığında sınıflar arasındaki farkların kadere dayandığını ve zarûrî olduğunu te'kid eder, bir davadır. Yağlı (zengin) tabaka daima cemiyetin sathına çıkar ve bütün nimetlerini kemirir. İşçi sınıfları da ihtiyaç ve mahrumiyet içinde kıvranırken âhirette sabır, tahammül ve teslimiyetin ecrini ve mükâfatını bekler. Bu sınıfları lâyık oldukları insanî seviyeye ulaştırmak için Mısır tarihinden intikal devrinde bu gurubun sloganlarını yeniden ortaya atmanın delâlet et-*

tiği mâna herkesin malûmudur. Maksatları din namı altında terakkiye mani olmaktır. Halbuki din, kendisine isnat edilen ve gericiliğe bayrak açan sahte şiarların hepsinden beridir. Söylenmesi gereken gerçek -ki, siz de takdir edeceksiniz- bu kafaların fikren yetiştirilmeğe, proğramlı bir yol gösterilmeye ve tenvire, şiddetle muhtaç olduğu keyfiyetidir ki böylece kalb gözleri açılsın, kafaları işlesin, hakk'ı vesile olarak tanısın, doğru hedefi ve ona giden yolu idrak etsin...»

Bu söz üzerinde her hangi bir izah yapacak değiliz. Ancak okuyucumuza şunu söylemek istiyoruz ki, mahkemede müslüman kardeşleri savunan (!) bir avukat böyle konuşursa artık iddia makamına ne kalmıştır, bunu kestirmek imkânsızdır.

Yine el-Ehram gazetesinin 27/4/1966 günü aynı sayısından:

«1 — Sonra avukat Abdurrauf Ali, bu defa sanık Salâh Abdülhak hakındaki müdafaasını yaparak dedi ki: Müvekkilim bir kurbandır. Mescidde namaz kılarken onu yakaladılar, başkaları gibi o da kandırıldı. Müslüman geçinenlerin arasına, iç yüzlerini bilmeden katıldılar. Onlar kandırılmış ve idrak seviyelerinin üstünde uzak gayelelerini anlamadan bir takım işlere koşulmuşlardır. Şayet hata ettilerse, tekrar yolumuza katılmaları için onları hizaya getiriniz. Şeyh Abdülfettah İsmail müvekkilimi eğitime muhtaç olduğu bir yaşta kandırmış bulunmaktadır.»

2 — «İhvandan Mecdi Abdülâziz'in avukatı Ebül-Vefa Hamdi müdafaasını yaparak şöyle dedi: Müvekkilim bir kurbandır. Onu tabiatına ve yaradılışına aykırı işleri gördürmek için avladılar. Mahkemenizden yaşını, gençliğini ve istikbalini, bütün bunları nazarı itibare almasını, ehemmiyetle talep ederim.»

D — Avukat Şevket Altunî, Hüseyin Tevfik'in mahkeme günlerinde salonları titretmiş ve herkesi cür'et ve cesaretine hayran etmişti. Ama Müslüman kardeşlerin davalarındaki tutumu cidden başka idi.. Muhalif bir tutum.. Korkak bir hareket tarzı.. Biz soruyoruz neden? Şevket Altunî, Hüseyin Tevfik'i savunur iken cesurdu da bu mahkemede korkaklaştı?

el-Ehrâm gazetesinin 28/4/1966 günkü sayısında:

«Müteakiben avukat Şevket Altunî, Mecdi Abdülâziz hakındaki müdafaasına Seyyid Kutub'un «Yoldaki İşaretler» adlı eserini tartışmakla başladı ve dedi ki: Bu eserde Cahiliyetten bahsediliyor. Bence Hz. Muhammed'den sonra cahiliyet yoktur ve olamaz. İslâm güçlü ve kuvvetlidir. Dünyanın her tarafında intişara başlamıştır. Sosyalizm ise İslâm'dan bir kıvılcımdır. Bu gençlere gelince, onlara bütün kalbimle sesleniyorum: Yolunuzu kaybetmiş durumdasınız... Fakat teşkilât liderliği onları istismar etmek hevesinde idi. Bu yüzden toplantılar gizli yapılıyordu. Ayrıca gençlerin hükümet tarafından tutuklanacaklarını yayarak da onları ürkütmüşlerdir.»...

E — el-Ehrâm gazetesinin 29/4/1966 günkü sayısı, avukat Şevket Altunî'nin Müslüman Kardeşlerden bir kaç sanık hakkındaki müdafaalarını yazdı. Biz adı geçen gazeteden bu avukatın savunma ile ilgili sözlerini iktibas ediyoruz:

1 — Saadettin el-Şerif hakında..

«Müvekkilim, müslüman fertler yetiştirme gayesine hizmet eden, müslüman bir cemaat kabul ederek bu guruba katılmıştı. Sonra ansızın evine beş çanta silah taşıyan ve kulağına: Biz artık hükümetle çatışmaya karar verdik diyen, Ali Aşmâvî ile karşılaştı.»...

2 — Ayni avukat, Muhammed el-Buhayri'yi müdafaa ederken: *«Diğerleri gibi o da, bu cemaata silahlı bir*

teşkilât değil de dinî bir cemaat kabul ederek katılmıştı. Sonra arkadaşlarının tesiri altında kalarak bazı hareketlerde bulundu. Ama her ne yapmışsa iradesinin dışında yapmış ve kendini bu akıntıya kaptırarak yoldan çıkmıştır. Onun dindarlığını istismar ettiler. Artık o, yaptıklarına nadim olmuştur.»...

Mes'elenin zikre şayan tarafı, Şevket Altunî denilen bu avukat, Müslüman Kardeşlerden bir kaçını müdafaa etiği halde aynı sözleri yeni bir kalıp içinde tekrar etmekten ileri geçememiş ve böylece trajediyi oynayan büyük üstadlardan müteşekkil müdafaa avukatları kortejine dahil olmuştur.

F — el-Ehrâm gazetesinin 3/5/1966 tarihli sayısından, liderlik dâvasının son duruşmaları ile ilgili aşağıdaki yazıyı aynen naklediyoruz:

1 — «*Celsenin açılışını müteakip sanıklardan Muhammed Abdülmu'tinin ve Kemal Abdülâziz'in duruşmalarına başlandı. Sanıklar adına müdafaasını yapan avukat Salâh es-Sehli, sanıkların aldatanlar ve aldatmaya kurban gidenler olarak iki ayrı guruba ayrıldıklarını ileri sürerek aralarında tefrik yapılmasını istedi. Allah'ın inayet ve riayetiyle korunan başkanımıza bir kısım sanıkların mürecerret süikast niyetleri bile savunmayı güç duruma düşürüyor. Oysa evrak arasında süikast düşüncesinin Suudî Arabistan hazinelerini açmak için bir düzen ve Kral Faysal'ın paralarını çekmek için bir tuzaktan ibaret olduğuna dair kat'i deliller bulunmaktadır.*»

«*Bir Kral'a veya bir Kraliçe'ye veyahut da bir Veliaht'a karşı süikast teşebbüsünde bulunan her şahsa idam veya ağır hapis cezası vaz'eden kanun vâzi'nın nazarı dikkatine... Başkanımızı korumak için bir hüküm koymalıdır. O korunmaya daha lâyıktır. Halkımızın oy birliği ile seçtiği Başkanımız Cemal, bütün bir milletin Kralıdır.*»

Avukat, sanıkları din ismi altında avlayarak nasıl tedhiş gurubunun arasına attıklarına ve hükümetle vukuu muhakkak olan müsademeye hazırlamak üzere onlara askerî eğitim gösterdiklerine işaret etikten sonra dedi ki:

«Müvekkillerim Muhammed Abdülmu'ti ve Kemal Abdülâziz, pişmanlıklarını ilân ettiler. İhtilâl kafilesine katılmak için kendilerine fırsat bahşedilmesini talep ediyorlar.»...

Bu âlicenab avukatın talebini ne ile izah etmek gerektiğini doğrusu bilemiyoruz. «Sevgili Başkan» a tecavüze teşebbüs edenlere karşı ceza vaz'edilmesi talebi ile de neyi kasdettiğini bilemiyor ve bu cezamn nasıl bir ceza olacağını da kestiremiyoruz. Bahusus bu talep «Yüce Devlet Güvenlik Mahkemesi» önünde yapılmıştır ki, bu mahkeme delilsiz ve isbatsız İslâm hareketini «Başkan» a süikast teşebüsü ile suçlamış, yedi kişiyi idama mahkûm etmiş, bunlardan üçü hakkında idam hükmünü infaz etmiş ve çok sayıda ağır hapis cezaları vermiştir. Nâsır hapishanelerinde işkence kamçıları altında can veren şehitlerin sayısı da başka... Âlicenab (!) avukatın bu talebi, bu menhus mahkeme tarihinde gerçekten bir ucubedir.

2 — Yine el-Ehram gazetesinin ayni sayısından:

«Daha sonra Muhammed Me'mun Yahya'nın duruşmasına geçildi. Sanık adına müdafaasını yapan avukat Haseneyn Abdürrahman:

— Savunmanın vazifesi sadece beraet delilleri veya hafifletici sebepleri aramakla kalmaz, bilâkis bu gençleri salim düşünüşe erdirme ümidiyle onların kafalarını hatalı düşüncelerinin tesirinden kurtarmak, fikrî gerçekleri meydana koyma alanında da kendini gösterir, dedi.»...

MİLLETLERARASI HEYETİN DURUŞMALARI TEZYİFİ

Milletlerarası Af Heyeti, 15/4/1966 tarihinde Seyyid Kutub ve Müslüman kardeşlerden arkadaşlarının muhakemesi ile ilgili bir bildiri yayınlandı.

Milletlerarası Af Heyeti beyannamesi ve Mısır Siyasî Tutukluları Savunma Komisyonu'nun talebi üzerine Seyyid Kutub'un muhakemesinde hazır bulunmak üzere Mısır'a gelen mezkûr hey'et delegesinin takdim ettiği raporun özeti.

MİLLETLERARASI AF HEYETİNİN MÜSLÜMAN KARDEŞLERİN MUHAKEMESİ İLE İLGİLİ RAPORU

Dünya basınına tevzi edilen Af Heyeti raporunda aşağıdaki hususlar kayıtlı idi:

1 — Milletlerarası Af Hey'eti, beynelmilel avukata müşahit sıfatiyle duruşmalarda hazır bulunması için giriş vizesi verilmesini istedi. Fakat Mısır idarecileri bu giriş vizesini vermeyi kabul etmediler.

2 — Mısır otoritelerinin resmî müşahit kabul etmemeleri üzerine Milletlerarası Af Heyeti, üyelerinden İngiltere parlamento üyesi olan birini gayrî resmî müşahit sıfatiyle Mısır'a göndermek zorunda kaldı.

3 — Müslüman kardeşlerin mahkemeleri, tevkiflerden sonra çıkarılan ve makable şâmil olan istisnaî bir kanuna tâbi tutuldu.

4 — Müslüman kardeşleri yargılayan mahkemeler, salâhiyetlerinin sınırı olmayan askerî mahkeme sıfatını aldı.

5 — Askerî mahkemeler, samklara işkence yapıldığı hakkında sanıkların sözlerini dinlemediği gibi, işkencenin bilfiil yapıldığını isbat eden ne delilleri kabul etti ve ne de şahitleri dinlemek istedi.

6 — Seyyid Kutub ve arkadaşları, kendi avukatlarını seçme hususunda meşru ve tabiî haklarından mahrum edildiler.

7 — Mısır idarecileri müslüman kardeşleri savunmak maksadiyle Kahire'ye giden Sudanlı avukatları kovdu ve sebepsiz yere onları Mısırdan uzaklaştırdı.

8 — Mısır otoriteleri Arap avukatları kongresinin kararlarına muhalefet etti. Kongreye Birleşik Arap Cumhuriyeti Avukatları sendikası da katılmış ve Arap avukatlara Mısır adliyesi önünde siyasî tutukluları savunma hakkı verilmesi ile ilgili karara muvafakat etmişti.

9 — Mısır otoriteleri halkı ve basını duruşmalarda hazır bulunmaktan men'etti, celseler ve duruşmalar hakkındaki haberleri sıkı bir sansüre tâbi tuttu.

MİLLETLERARASI AF HEYETİ
12, Crane Court Fleet St. London EC. 4

Milletlerarası Af Heyetinin gazetelere 15/4/1966 tarihli beyanatı:

Başkan Nâsır'a süikast teşebbüsünden sanık «Müslüman kardeşler» cemaatından 43 üyenin duruşmaları ile ilgili hususi bir vazife ile Kahire'yi ziyaret eden İngiliz parlemontosu «Rawley, Regis ve Tipton» seçim dairesi Milletvekili ve Beynelmilel Siyasî Tutukluları Koruma Heyeti İngiltere İcra Konseyi üyesi Mister Biter Arsher, Londra'ya döndü.

Mister Arsher, Milletlerarası Siyasî Tutukluları Ko-

ruma Heyetinin gayri resmî müşahidi olarak Kahire'yi ziyaret etmiş bulunmaktadır. Zira Milletlerarası Heyet, sayın Avukat Nicolas Jacob'a vize almak için daha önce resmen müracaat etmişse de cevap alamamıştır.

Mister Arsher, Kahire ziyareti hakkında heyetimize takdim ettiği raporda aşağıdaki hususları tebaruz ettirdi:

Siyasî Muhakemeler ve
Muhakemesiz
Tutuklular için İstisnaî Kanun

Birleşik Arap Cumhuriyeti hükümeti tarafından çıkarılan ve siyasî suçlarla ilgili 24 Mart 1964 tarihli istisnaî kanun gereğince Cumhur Başkamna karşı işlenecek siyasî suçlarda mahkeme kararı olmadan tutuklama salâhiyeti verilmiştir. Siyasî tutuklular istisnaî bir şekilde Cumhur Başkam tarafından tayin edilen üyelerden müteşekkil hususî mahkemelerce yargılanmaktadır. Gerçekte askerî mahkeme hususiyetini taşımaktadır. Salâhiyetleri de sınırsızdır. Ancak bu mahkemelerin kararlarını onaylama hakkı üyelerini tayin eden Cumhur Başkanı'na ait olmaktadır.

Sanıklar, kendilerine işkence
Yapıldığını ilân ediyorlar ve
Mahkeme dinlemiyor

Ocak 1966 duruşmasında ve Şubat 1966 da diğer iki davanın duruşması esnasında sanıklar, itiraf etmeleri için kendilerine işkence yapıldığını ilân ettiler. Bu ithamlar, tahkikatla görevli kimselere davanın baş sanığı Seyyid Kutub tarafından tevcih edildi. Fakat mahkeme reisi, bu iddiayı kabul etmediğini ve sanıkların yalan söylediklerini ileri sürdü ve bu hususta hiç bir şey dinlemek istemediğini söyleyerek hemen sanığı susturdu.

Seyyid Kutub ve arkadaşları
Avukatlarını seçme hakkından mahrum
Edildiler

Ne Seyyid Kutub'a ne de arkadaşlarına kendi avukatlarını seçme hakkı tanınmadı. Sudanlı iki avukat, bir kısım samkları müdafaa etmek üzere Kahire'ye geldiler. Kasım 1965 de yapılan Arap Avukatlar Kongresi Mısır Avukatlar Sendikası tarafından tasdik edilerek Mısır kanunlarına giren bir karar almıştı. Bu karar gereğince, Sudanlı avukatlar, Mısır mahkemeleri önünde müdafaa hakkına sahip bulunuyorlardı. Buna rağmen Sudanlı bu iki avukat, hiç bir sebep gösterilmeden ve müvekkilleriyle görüşmelerine de müsaade edilmeden Mısırdan kovuldular.

Halk ve basın mensuplarına
Duruşmalara giriş müsaadesi
Kaldırılıyor ve duruşmalarla
İlgili haberler sıkı bir
Sansüre tâbi tutuluyor

Sanıkların, kendilerine işkence yapıldığım ilân edip bu hususta ısrar etmeleri üzerine, halk ve basın mensuplarına duruşmalara giriş müsaadesi kaldırıldı. Aynı zamanda duruşma haberleri de hükümet makamlarının sıkı kontrolüne tâbi tutuldu. Mister Arsher bile oturumlarda hazır bulunma imkânını bulamadı. Ancak, takdim ettiği talebin müzakere neticesini beklemek üzere Kahire'de kalması için kendisine bir davet tevcih edildiğini söyleyelim.

Sanıkların suçlu veya suçsuz oldukları hususunda kendimizden hiç bir karara varmadan, yalnız «Milletlerarası Siyasî Tutukluları Koruma Heyeti» olarak, bu du-

ruşmaların içinde cereyan ettiği şartların sanıklara işkence yapıldığı iddiasını teyid etmemesinin ve Mısır adliyesinin tarafsızlığına şüphe düşürmemesinin imkânsız olduğunu esefle ilân ederiz.

Milletlerarası heyet
Mısır heyetini, Âdil mahkemeler kurarak
Beynelmilel şerefini korumaya davet eder

Milletlerarası siyasî Tutukluları koruma Heyeti, siyasî tutukluların insan haklarına saygı göstermeye ve milletlerarası adını, şerefini korumak için âdil mahkemeler kurma lüzumuna davet eder.

İSLÂMA KARŞI AMANSIZ BİR HÜCUM

Bütün bunları, «Müdafaa» avukatlarının İslâm hareketi kahramanları hakkındaki müdafaalarına dair el-Ehrâm gazetesinin neşrettiği bir kaç yazıdan tesbit edebildik. Şüphesiz mahkeme safahatı bu avukatların meydana getirdiği, fakat ne el-Ehrâm gazetesi ve ne de diğer Mısır gazeteleri tarafından neşredilmeyen daha bir çok hayretâmiz hadiselere sahne olmuştur. Maamafih bizim burada naklettiğimiz malûmatı okuyanlar, bunların ardında saklanan yürekler acısı fecaatleri kolayca keşfedebileceklerdir. Sorarız gaddar Binbaşı Hükümetine... Bu muamele neden yalnız Müslüman kardeşlere yapıldı? İsrail hesabına çalışan casuslar hakkında af kararları çıkarılırken neden bütün hücumlar müslüman kardeşlere çevrildi? Dünya ülkeleri arasında yalnız Mısır'ın kendi fikir adamlarını darağaçlarında sallandırması neden ileri geliyor? Abdünnasır'ın müslüman kardeşlerden bazılarına karşı beslediği şahsî kin ve garazın bir neticesi midir bu? Hayır buna imkân yoktur. Abdünnasır'ın onbir senelik mahpusunu

öldürmesine şahsî kininin sebebiyet verdiğini söylemek yersiz olur. Eğer şahsî kin mes'elesi olsaydı kâhin Başkan bu cinayeti işlemek için on bir sene beklemez ve şahsî düşmanını ele geçirdikten hemen sonra idam ederdi. Ma'sum gençlere uzun yıllar işkence yapmaya, zehirleyici propaganda ve teşhir kampanyaları açmaya ve adalet tarihinde kara bir leke olarak kalacak olan bir mahkeme kurmaya da lüzum kalmaz. Evet Abdünnasır, şahsî hasmından kurtulmak istemiş olsaydı onu ele geçirdikten hemen sonra idam ederdi. Nitekim SELLÂL (Yemen cumhuriyetinin kurucusu ve ilk Cumhur Başkanı) siyasî muarızlarını ele geçirdikten bir hafta sonra idam etmişti. Fakat BİNBAŞI'nın maksadı başka idi. SAVUNMA'nın şehit Seyyid Kutub'u tahkîr eden ve onu yobazlıkla itham eden müdafaaları bu maksadı meydana koydu. Hepsi de: «İHVANCI GENÇLER İMAN VE AKIDELERİNİN SAİKASIYLA DİN NAMI ALTINDA ALDATILDILAR.» diyerek aynı nekaratı tekrarladılar.

Bu tertibin ardında bir temel hakikat gizlenmiştir. O da Mısır idarecilerinin ve onların arkasından islâm aleyhtarı bütün kuvvetlerin ilk hedefleri, mukaddes KİNANE topraklarından islâmın kökünü kazımaktır. Bunun içindir ki din namına hareket eden her şahsı, yeni nesle ve bütün halka şahsî nüfuz veya maddî menfaat temin etme gayesiyle hareket eden bir yobaz olarak tanıtmaya çalışmaktadırlar. Aynı zamanda yalnız Allah'a iman edenlere, dinlerinde sabit kaldıkları ve baştakilere boyun eğmemekte ısrar ettikleri takdirde Müslüman kardeşlerin akibetine uğrayacaklarını ihsas ettirmek istemektedirler.

İHVAN'lara karşı girişilen son hamle bu temel hakikatı meydana koymuş ve onu te'kid etmiştir. İslâm'a karşı amansız hücumlarına, evvelâ ve her şeyden önce

SEYYİD KUTUB'u ve «YOLDAKİ İŞARETLER» adlı değerli eserini teşhir etmek suretiyle başladılar. Şehit Seyyid Kutub ise, akıdesini ve davasını savunmak için hayatı boyunca kaleminden ve beyanından (ifadesinden) başka hiç bir silâha malik olmamıştır. Bu yüzdendir ki Başkan Nâsır'dan en küçük gazeteciye kadar kindarlar zümresi, bu büyük adama hücum etmek için kitaplarını müsadere etmek, bu kitapların ellerde dolaşmasını yasaklamak, diledikleri gibi iftiralarda bulunmak ve ona söylemediği sözleri ve kaleme almadığı yazıları isnad etmekten başka bir gedik bulamadılar. Halbuki onun kitaplarını, çarşı ve pazarlardan toplatmamış olsaydılar dürüst hareket etmiş olurlardı. Dileyen mütalâa eder ve söylenenler hakkında bizzat hüküm verirdi. Fakat halkın gerçeği öğrenmesinden korktular.

Sormak isteriz zorbalara.. Neden «YOLDAKİ İŞARETLER» kitabını caniyâne hücumlarına hedef kıldılar? Neden bu kitab, MISIR'da islâm hareketine karşı girişilen zalimane bir hamlenin hedefi olmuştur?.

Çünkü o kahraman şehid'in örnek sözlerini satırlara aksettiren bir kuvvet, her delilin üstünde bir hüccet, Allah'ın şeriatına dayanmayan bütün inanç, tasavvur kıymet ve düşünceleri gölgede bırakan bir eserdir.

Çünkü o, İslâm akıdesinin kalıplarını döken bir beyan ve Allah'a davet yollarını resmeden cesur bir hamledir. İslâmî anlamları sarih ve vâzıh bir şekilde meydana koyan ve İman mefhumunu çağdaş asrın idrakine hitabeden bir üslûpla açıklayan bu kitab, İslâm düşmanlarını şaşkına çevirdi. Bu eserin diğer kıymetli islâm eserleri arasına katılmasından doğacak netice büyüktür. Uyanan ve olgunlaşan gençliğin hak yolunu kuvvetle kabullenmesinde ve bu meydanda gösterdikleri sebatta, doğacak neticenin belirtilerini müşahade etmişlerdir.

Bütün bunlardan sonra başlıca sebep, kahraman şehid'in cahiliyyetle (cahiliyet, islâm aleyhtarlığıdır.) (1) mütarekeyi ve pazarlık yapmayı kabul etmiyen takriri ve islâm propagandacılarının, islâm düşmanlarının entrikalarına karşı daima müteyakkız bulunmaları gerektiğine dair devamlı tekrarlamalarıdır.

«İslâm düşmanları, cahiliyetin seyrini islâma çevirebilmek gayesiyle hareket ettiğimizden endişe ettikleri için, cahiliyet yolunda bir kaç adım atmak lâzım geldiğini size telkin edecekler. Bu kötü teşebbüsü şiddetle reddetmeniz gerekir. Aksi halde islâmı büsbütün kaybetmiş olacaksınız.»

Kahraman şehidin bu beyanı, sosyalizmin veya kapitalizmin islâmdan olduğunu iddia ederek uygulamakta oldukları cahiliyet sistemlerini sureti haktan göstermeğe çalışan zorbaları küplere bindirdi. İddialarının sahteliği meydana çıkarsa, islâm milletleri nezdindeki değerlerini mutlaka kaybedeceklerdi. Zira kendi başlarına serbest bırakıldıkları zaman müslümanların yapacakları yegâne şey, islâm davetine icabettir. Ve islâmın zaferi, her çeşit zulüm ve zorbalığın sonu demektir. İşte kahraman şehid'in sözlerinden bu yüce hakikatı açıklayan örnekler:

«...Halka islâmı takdim ederken bu hakikat gönüllerimizde o derece kuvvetli olmalıdır ki, onu söylemekte asla tereddüt etmemeli ve kekelememeliyiz. İslâma döndükleri takdirde hayatlarını tamamen değiştireceğine dair onlarda tam kanaat hasıl edinceye kadar uğraşmalıyız. Hayat hakkındaki tasavvurlarını değiştirecek.. Keza durumlarını değiştirecek.. Onlara kıyas kabul etmez derecede da-

(1) YİRMİNCİ ASRIN CAHİLİYETİ, Muhammed KUTUB, çev. Ali Yakub CENCİLER - Osman Öztürk, CAĞALOĞLU YAYINEVİ İstanbul 1967.

ha âlâsını vermek üzere değiştirecek, düşüncelerini ulvileştirmek, durumlarını düzeltmek ve onları insan hayatına lâyık olan yüksek seviyeye daha da yaklaştırmak için değiştirecek.. onları içinde bulundukları cahiliyetin aşağılık kompleksinden kurtararacak.. Belki bazı küçük şeyler kalacaktır. İslâm nizamında da bu gibi küçük şeylere raslamak mümkündür, ama gene de menşe, itibariyle birbirinin aynı olamazlar. Çünkü o takdirde, büyük bir esasa bağlanmış olacaklardır ki bu gün bağlı oldukları esastan, cahiliyetin uğursuz ve kılıksız esasından tamamen başkadır. Ayni zamanda islâm, müsbet ilim bilgilerinin hiç bir dalından onları mahrum etmeyecek, hattâ bu meyandaki çalışmaları onları ileriye atacaktır.»

«...Halk, islâmın insan yapısı olan ictimaî doktrinlerden bir doktrin olmadığını, keza isimleri, ölçüleri ve bayrakları her ne olursa olsun beşerî sistemlere uymadığını idrak etmelidir. Halkı bu anlayışa ulaştırıncaya kadar çalışmalıyız. O yalnız islâmdır. Müstakil şahsiyeti, müstakil düşünce ve müstakil hareketi ile islâm.. beşeriyete hayalinden geçen her şeyin daha mükemmelini sağlayacak olan islâm.. Yüce, temiz, mütenasip, mütekâmil ve yücelerin yücesi Allah'dan gelen islâm..»

«...İslâmın hakikatını bu minval üzerine idrak ettiğimiz zaman, tabiatiyle bu idrak, onu insanlara takdim ederken konuşmamıza kuvvet ve itimat, ayni zamanda sevgi ve merhamet telkin eden bir vasıf kazandıracaktır. Elindekinin hak ve başkalarındakinin de batıl olduğunu yakınen bilen şahsın güvenini.. Beşerin bedbahtlığını gören ve onları mes'ud kılmanın yollarını bilen şahsın sevgisini... İnsanların dalâletini gören ve gerçek hidayetin nerede olduğunu bilen bir kimsenin merhametini...»

«...İslâmı gizli hile oyunlarına asla alet etmeyecek ve onların sapık şehvet, ihtiras ve tasavvurlarına asla ta-

viz vermiyeceğiz... Onlara karşı son derece sarih (açık) olacağız.. İçinde bulunduğumuz durumlar bir habesetdir. Allah sizi bu habasetten temizlemek istiyor.. Yaşadığınız hayat aşağılıktır. Allah sizi yükseltmek istiyor.. Sizin bu haliniz bedbahtlıktır, derttir ve tasadır. Allah, yükünüzü hafifletmek, sizi esirgemek ve bahtiyar kılmak istiyor.. İslâm tasavvurlarınızı, durumlarınızı ve kıymetlerinizi değiştirecek ve sizi yepyeni bir hayata yükseltecektir ki yaşadığınız hayatı size unutturacak. Öylesine bir seviyeye eriştirecek ki şarkın ve garbın durumlarını beğenmiyeceksiniz. öylesine değerler kazandıracak ki size, bütün dünyada hükümran olan değerlerden adeta tiksineceksiniz.. İslâmî hayatın pratik tarafını göremiyorsanız bu, sizin bedbahtlığınızdandır. Aynı zamanda düşmanlarınız (bu dinin düşmanları) bu hayatın teessüsünü ve bu şeklin vücut bulmasını önlemek gayesi ile birleşmişlerdir. Hamd olsun Allah'a bizler Kur'anımız şeriatımız, tarihimiz ve geleceğinden asla şüphe etmediğimiz istikbale dair parlak tasavvurlarımız arasından onun kalbimize doğduğunu gördük..»

Seyyid Kutub, zorbaların ağızlarında dolaşan sebeplerden hiç biri için değil, yalnız ve yalnız bu sözlerden dolayı öldürüldü. Bu çeşit sebepler ne Seyyit Kutubu tanır ve ne de Seyyid Kutub onları. Seyyid Kutub, hayatının hiç bir döneminde komploya ve tahrip işine inanmayan bir fikir adamı idi. Bütün hayatı boyunca bozuk durumların ancak fikir ve kanaat yolu ile değişeceğine ve islah edileceğine inanarak yaşadı. Kırk senesi okumakla ve yirmi senesi de yazmakla geçti. Bunu, Seyyid Kutub'un kendi ağzından dinleyelim:

«Bu satırların sahibi, ömrünün kırk senesini okumakla geçiren bir insandır. Bu müddet zarfında birinci vazifesi, muhtelif beşerî ilimlerin kısmı âzamını okumak ve

mütalâa etmekdi. İlim sahasında gerek profesyonel ve gerek amatör olarak çalıştı.. Sonra kendi akıdesinin ve kültürünün kaynaklarına döndüğünde bu muazzam inşa karşısında bütün okuduklarının, gördüklerinin ne derece cılız kaldığını hayretle müşahade etti. Aslında da öyle olmalıydı. Fakat ömrünün bu yolda geçen kırk senesine yanmadı. Çünkü o kırk sene ona, cahiliyetin hakikatını, sapıklığını, cılızlığını, cibilliyetsizliğini, dağdağa böbürlenme, kuruntu ve iddialarını hasılı bütün hususiyetlerini öğretti. Bir müslümanın bu iki kaynağı bir araya getirip almasının mümkün olamıyacağını yakınen bildi. Maamafih bu mevzuda kaydettiğimiz husus benim kendi görüşüm değildir.. Esasen bu mes'elede şahsî görüşün yeri yoktur. O hak terazisinde, müslümanın kendi görüşünden çok daha ağırdır; Zira Allah (C.C.) ve Peygamberinin (S.A.V.) kavlidir. Bu hususta onu hakem kılıyor ve ihtilâf ettikleri meselelerde Allah ve Rasulüne müracaat eden mü'minler gibi biz de Allah ve Rasulüne müracaat ediyoruz.»

Böyle bir zatın, Abdünnasır'ın adamlarının iddia ettikleri gibi olmasına imkân yoktur. O, dünya işlerini tecrübe ede ede islâmı tanıdı. İslâmî mevzuların kâffesi hakkında yazdığı kıymetli eserler, İslâm'ın onun dinamik nefsinde ve pürüzsüz, saf berrak ruhunda kaynaşmasından meydana geldi. Dâvası uğrunda insan gücünün üstünde bir tahammül gösterdi. Çünkü firavundan daha kuvvetli idi. Kuvvetli ve aziz olan Allaha bağlı yaşadı. Ve gözü arkada kalmadan dünyayı terketti. Çünkü ebediyet diyarında kendi rabbine mülâki olmaya gidiyordu...

ONLARIN SUÇLARI NE İDİ

Sonra şehit Muhammed Yusuf Havvâs ve şehit Abdülfettah İsmail'in suçları ne idi?

Şehit Muhammed Yusuf Havvâş hakkında Nâsır'ın propaganda organları tarafından neşredilen deliller ve uydurulan isnatlar beşeriyetin kabul ettiği Şeriat veya kanunların hiç birinde bir günlük hapis cezası için yeterli olmadığı halde nasıl idama mahkûm edildi ve hüküm nasıl infaz edildi?

Bütün suçu Seyyid Kutub tevkif edilirse, cemaat liderliğinde ona halef olarak gösterilmesi idi. Çokları hayret edecekler.. Amma işte Mısır basını önlerinde. Ona müracaat ediniz ve gözden geçiriniz. Şehit Muhammed Yusuf Havvâş'ın adının Mısır gazetelerinin neşrettiği bütün iddia ve iftiralarda bir kerrecik olsun geçmediğini ve ancak bu ismin itham kararının verilmesinden sonra ele alındığını göreceksiniz. Evet itham kararı alındıktan sonra Nâsır basını, savcılığın âniden keşfederek suçlular arasına kattığı, Seyyid Kutubdan sonra ikinci mahkûm sandalyesine oturttuğu ve idamını istediği bu korkunç (!) tedhişçiden (!) bahsetmek zorunda kaldı... Bu gecikmeyi ve mesafeyi kapatmak için de şehit Havvâş'a karşı hücuma geçmeye ve onu en şeni' vasıflarla tavsif etmeye başladı. Fakat bütün bunlara rağmen, ona bir günlük hapis cezası için yeterli olabilecek bir suç, bir itham ve bir söz tevcih edilemedi...

ŞEHİD'İN HAYATINDAN

Belki bir çokları, Muhammed Yusuf Havvâş'ın kim olduğunu soracaklar O, riyasızca islâm için çalışan, islâm uğrunda her şeyi feda eden, fedakârlıkları karşısında ne şöhret ne de mevki arayan ve ecrini yalnız Allah'dan bekleyen binlerce gençten biri idi. 1954 yılında henüz 31 yaşında iken islâm hareketinin binlerce mensubu arasında hapishaneye girdi. Fakat mahbuslar arasında sabır ve celâdeti, derin ve asîl imanı ile birden parlayıvermişti. Bu yüzden 15 yıla mahkûm edilmesi hayretle karşılanmadı. Şehit Muhammed Yusuf Havvâş, hâkimlerin zanlarını boşa çıkarmadı. Çilesi arttıkça ve devam ettikçe imanı arttı. Bu arada ağır hastalıklara yakalandı hapishaneye katlandığı gibi onlar da katlandı. Sıhhî durumunun bozulması ve kötüleşmesi üzerine 1954 yılının Ağustos ayında tahliye edildi. 10 yılı aşan hapis hayatından ve Seyyid Kutub'un tahliyesinden 4 ay sonra Mısır otoriteleri, müslüman kardeşlerden tahliye edilenler gibi onu da göz hapsine aldılar..

Muhammed Yusuf Havvâş 10 yıl sonra hapishaneden, dâvanın hakikatma ermiş, yolunda tecrübe geçirmiş, islâmı, en güç şartlar altında, en sarp yerlerinden geçerek tanımış ve onu fâni hayatın geçici zevklerine tercih etmiş olarak, çıktı. Bu yüzden ikinci tevkif hamlesinin ilk hedeflerinden biri olmuştu. Fakat bu ikinci tevkifin en acâib tarafı, 1965 ağustos'unda tevkif edildikten iki gün sonra tahliye edilmesi ve yine iki gün sonra Mısır İslâm Hareketi dâvası ikinci sanığı ve kafilesinin ikinci şehidi olmak üzere yeniden tutuklanması idi. Biz onun ve kardeşleri Seyyid Kutub ve Abdülfettah İsmail'in neden idam edildiklerini biliyorsak da, bu acâib icraatın sırrını bilemedik gitti... İdam hükümlerinin infaz edildiği sabah,

29/8/1966 günkü el-Ehrâm gazetesinden su haberi alıyoruz:

«el-Ehrâm gazetesi muhabirinin öğrendiğine göre idam mahkûmlarından: Seyyid Kutub, Muhammed Yusuf Havvâş ve Abdülfettah İsmail'in cezalarını indirmek için hafifletici bir sebep bulunamamıştır. Bunlar daha önce 1954 senesi tedhiş komplosuna bilfiil iştirak etmiş ve hüküm giymişlerdi. Suçları kâmilen affedilip tahliye edildikten sonra da, son hükümlerin alınmasını gerektiren muhakemelere yol açan ikinci tedhiş komplosunu hazırlamışlar, bu komplonun elebaşları ve tahrikçileri olmuşlardır.»

O halde, tertemiz şehitlerin idamlarının sebepleri şunlardır: Hapishanelere göğüs gerdiler ve akıdelerinden şaşmadılar.. Allah katındakileri Cemal Abdünnâsır'ın yanındakilere tercih ettiler.. Dinleriyle dünyalarını satın almayı kabul etselerdi, nimetlere gark olurlar ve «İLERİCİ DEVRİM KAFİLESİ»nin önünde yer alırlardı. Birinci hapis hayatı süresi içinde 1954-64 yazı işleri genel sektere terlik etklifini altı defa reddeden Seyyid Kutub değil mi idi? Çünkü o, bir münafık gazeteci olmak istememişti. Daha önce de Kültür ve Enformasyon Bakanı olmayı reddeden gene Seyyid Kutub değil midir? O halde ipe çekilsin Seyyid Kutub. Hem o hem de onun gibi olanların hepsi. Diğerleri de dayaktan ve işkenceden ölünceye kadar hapishanelerde yatsınlar. Yuvaları dağılsın ve âileleri baskı altında inlesin dursunlar.. «İlahlaşan Lider»in buyruğuna karşı gelmenin cezasıdır bu...

el-EHRAMIN YALANI

Sırası gelmişken el-Ehrâm gazetesinin yalanlarından birini açıklamak isteriz. Adı geçen gazetede, kendisinden

aldığımız son parçada, şehitlerin üçünün de daha önce hüküm giydiklerini ileri sürüyor. Halbuki Abdülfettah İsmail, tevkif edildiği ve iki yıl mevkuf kaldıktan sonra 1956 sonlarında tahliye edildiği halde, ne yargılanmış ne de hüküm giymiştir. (Bak: el-Ehrâm 14/4/1966)

ŞEHİT ABDÜLFETTAH İSMAİL

Şehit Abdülfettah İsmail'in de, kardeşi şehid Muhammed Yusuf Havvâş'ın hikâyesine benzeyen bir hikâyesi vardır.. O, «Kefru'l-Bıttih»de basit bir tacirdi. Gençliğinden beri dürüstlüğü ve takvâsı ile tanınmıştı. Genç yaşında iken islâm davasına icabet etti. 30 yaşında iken 1954 de davanın genç elemanları arasında hapishaneye girdi. Girdi ama yargılanmadı ve hiç bir şeyle itham edilmedi. Ancak binlerce genç gibi o da iki yıldan fazla zindanlarda yatmıştı. Hapishane onun imanını daha da artırdı. Arkadaşları arasında ibadete düşkünlüğü ile tanınmıştı. Hapishanenin ağır şartları müsaade ettikçe bilgili ve fakih arkadaşlarının yanına sokulur ve onlarla dinî mes'eleleri müzakere ederdi. Zeki idi; bir müddet sonra oldukça derin ilme ve fıkıh bilgisine sahib olmuştu.

Hapishane hayatı, onun dâva ve iman mes'elelerinde bir hayli ilerlemesine ve derinleşmesine zemin hazırladı. Hapishaneden çıktıktan sonra da bazı imanlı gençleri etrafına toplayarak onlara bu günkü hayatın hakikî yönünü ve dünyamızın içinde yaşadığı buhranı ancak islâm'ın giderebileceğini izaha çalıştı. Dâvasında ihlâslı idi. Aydın görüşlü ve uyanık fikirli gençler hemen etrafında halka odular. İslam'ı tetkik etmeye ve mefhumlarını anlamaya

Abdülfettâh İsmail

Ali Aşmâvî

Mecdi Abdülaziz Mütevelli

Sabri Arafe el-Kûmî

Muhammed Yusuf Havvâş

Ahmed Abdülmecid

başladılar. İslâmın derinliği karşısında diğer akıdelerin sathiliğini ve onun doğruluğu karşısında onların eğriliğini, idrak ettiler. Öğrendiklerini kendi nefislerinde tatbik ettiler. Ailelerini ve vatandaşlarını da kurtarmaya çalışmayı ve Rasûlü Ekrem (S.A.V.)'in açtığı doğru yoldan onları Allah'a davet etmeyi kararlaştırdılar. Bu yol, düşünce ve kanaat, hüccet ve beyan yolu idi. Hiç bir kuvvet onları bu yoldan çeviremiyecek ve hiç bir mânia bu yolda ilerlemelerine engel olamıyacaktı.

Abdülfettah İsmail, bu kardeşler için canlı bir örnekti. Dâvası uğrunda var kuvvetiyle çalıştığını, hiç bir fedakârlığı esirgemediğini, dünyanın varına yoğuna en küçük bir değer atfetmediğini, yalnız davasını tebliğ etme ve görevini bihakkın başarmanın peşinde olduğunu gördükçe iman ve cesaretle dolup taşıyorlardı.

ABDUNNASIR HÜKÜMETİNİN ONU HAPSETMESİNE, İŞKENCENİN HER ÇEŞİDİNİ ONA TATTIRMASINA, İFTİRA VE TEZVİRLE ONU MASKARA MAHKEMENİN HUZURUNA ÇIKARMASINA, SONRA DA ŞEHİTLER KAFİLESİNE KATILMAK ÜZERE İDAM ETMESİNE BAŞLICA SEBEP, İŞTE BU İDİ. Ve bu yüzden onun yargılanması da kardeşi şehit Muhammed Yusuf Havvâş'ın yargılanması gibi kısa sürmüştür. Her iki muhakemenin süresi yarımşar saatı geçmedi el-Ehrâm gazetesinin, sözümüzü isbat ve teyid eden bir yazısını alıyoruz. 14/4/1966 günlü el-Ehrâm gazetesinde samklardan Abdülfettah İsmail ve Ali Aşmâvî'nin duruşmaları şöyle anlatıyor.

«Mahkeme reisi: — 20.000 Cineyh (Mısır lirası) zimmete geçirmekle itham ediyorlar seni. Bu paranın hikâyesi nedir?

Abdülfettah İsmail: — Bu bir şâyiâdan ibarettir.

Alsaydım üstümde gözükürdü. Bir araba veya bir mülk sahibi olurdum.

Reis: — Oğlum, sen elindeki mülkünü satıyormuşsun. Bir evde yarım hissen varmış. Bir yolunu bulup kardeşine satmış ve parasını da kardeşlere harcamışsın. Söyle bakalım teşkilâtlanmanızın gayesi ne?

Abdülfettah İsmail: — Müslüman bir millet yetiştirmek.»

Mahkeme reisinin bu şehadeti -pürüzlerine rağmen- Abdülfettah İsmail'i ve bu zatın sadece sağlam imam, ihlâsı için öldürüldüğünü bütün dünyaya tanıtmaya kifayet eder.

Ama mahkeme reisinin sözünde bir şey daha var... Mısır, ihvanları mahakeme etmek için kurdukları mahkemelerin ve idarecilerinin savcılığının suratlarına şamar gibi inen bir şey... Mahkeme reisinin ağzından kaçırdığı ve el-Ehrâm gazetesinin de sütunlarına geçen bu söz, Baş savcının daha üç gün önce aynı mahkemenin salonunda söylediği ve adı geçen gazetenin naklen neşrettiği sözünü yalanlamaktadır. 11/4/1966 günkü el-Ehrâm gazetesinin baş sayfasında aşağıdaki yazıyı okuyoruz.

«Cumhuriyet Baş savcısı Salâh Nassâr, gizli teşkilât üyelerinin tevkif edildiği tarihe kadar bu teşkilâtın, tahrip, suikast ve hükümet darbesi faaliyetlerinin finasmanı için hariçten 100.000 mısır lirasına yaklaşık (tam olarak 94.924 Cineyh) para aldığını açıkladı. Ali Aşmâvî, Mısırdan kaçan müslüman kardeşlerden bir grup vasıtasiyle Suûdî Arabistana çağrıldı.. Ona Abdülfettah İsmail'in de geldiğini ve Mısırda hükümet darbesi hazırlamak için 4.000 Cineyh para aldığını, fakat bir iş başaramadığını anlattılar. Sonra 20.000 Cineyh istemek üzere tekrar geldi ama sırrı ifşa edecek derecede çok konuştu...»

Mahkemeye, onun reisine ve Baş savcısına sorarız. Mademki Suudî Arabistandan teşkilâta bol bol para akıyordu, teşkilât başkanı -mahkeme reisine göre- teşkilât masraflarını karşılamak için yarım hisselik evini neden satmak zorunda kaldı? Sonra yarım evin sahibi 4.000 Cineyh aldıktan ve teşkilâtına da 100.000 Cineyh (takriben 2.500.000 T.L.) kazandırdıktan sonra yarım ev ne demek olur? Her halde bu söz mahkeme reisinin ağzından kaçmış olacak. Ya da el-Ehrâm gazetesi mahkeme reisinin sözleri arasından bu cümleyi kaldırmayı bir zühul neticesi unutmuş olacak. Halbuki onun bütün işi cesur ve imanlı halleri karmakarışık etmek ve hakikatı toprağa gömüp üzerine kesif bir nisyan perdesi çekmek için tahrifatta bulunmaktır. Fakat Allah'ın bir hikmeti bu. Uydurdukları batıl şeyleri kendi elleri ve kendi dilleri ile meydana koydurttu. İslâm davetçilerini ezmek ve onları darağaçlarında sallandırmak için bu piyesi hazırladıklarını kendileri açığa vurdular. Hele şu 100.000'in kuyruklu yalanma, aynı zamanda ihvanların CENTO uşakları oldukları iddiasına herkes gülmekten katıldı. Bütün bunların yam sıra Mısır hükümeti (!), Müslüman kardeşlerin Amerika Birleşik Devletleri, İngiltere, Fransa ve Sovyetler Birliğinin Kahire elçilerine suikast tertiplediklerini iddia ediyordu. Sanki Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere, Kahire elçilerinden kurtulmak istemişler de İhvanlara para vererek onları bu işe memur etmişlerdi!!!

MUHAKEMELERİN KIZIŞMASI

BİR İSTATİSTİK

Mahkemenin adaletsizliğine ve arkasında islâma ve müslümanlara karşı en çirkin cinayetler işlenen bir perde

olduğuna dair bütün örnekleri saymak istesek, kalın ciltleri doldurmamız gerekir. Fakat biz, İslâm'a karşı girişilen savaşın bazı yönlerini aydınlatacak bir kaç örnek zikredeceğiz. Bunu hür ve akıllı kimseler islâma karşı bu amansız düşmanlığın şiddetini anlasınlar ve bu harbin «LÂİLÂHE İLLELLÂH» a iman edenlerin hepsini hedef edinmiş olduğunu idrak etsinler, diye yapıyoruz.

Bu örneklerden yalnız şunları zikredelim:

1 — Kahire'de çıkan el-CUMHURİYET gazetesinin 19/4/1966 günkü nüshasından: «*MÜSLÜMAN KARDEŞLER GİZLİ TEŞKİLÂT LİDERLİĞİ davasının duruşmasına devam edilmek üzere Orgeneral Muhammed Fuad el-Decevî başkanlığında 18/4/1966 da akdedilen Yüce Devlet Güvenlik Mahkemesi birinci dairesinin çalışmaları hakkında şu istatistiği alıyoruz:*

A — Duruşma, istirahatlar hariç, iki saat 40 dakika devam etti.

B — Bu duruşmada 18 sanığın duruşması tamamlandı.

C — Duruşma başına ortalama 10 dakika 30 saniye düşüyor. (ec-CUMHURİYET GAZETESİNDEN AYNEN)..

Ç — Bir sanığın maznun sandalyasına oturup diğerinin kalkması arasındaki zaman süresi hariç.»

Bu oturumda duruşmaları yapılan sanıklardan biri da Abdülfettah eş-Şerif idi. Yalnız bu kardeşin duruşmasının 40 dakika sürdüğünü öğrenirsek diğer 17 duruşmadan her birinin nasibine kaç dakika düşmüştür, hesabederiz. Mahkeme reisinin, duruşmanın başlangıcında kardeş Abdülfettah eş-Şerif'e hitabeden sözü, rekor kıran bu sür'atin mahiyeti hakkında belki bizi aydınlatır.

19/4/1966 günkü el-Ehrâm gazetesinden:

«Tanta istimlâk işleri müfettiş yardımcısı Abdülfettah eş-Şerif (yaş:57) çağırıldı.

Mahkeme Reisi: — Abdülfettah! Sen tek başına bir gün istersin.

Abdülfettah eş-Şerif: — Söyliyeceklerim çoktur.

Mahkeme reisi: — Hayır, sana öyle geliyor.»

Ve sonra bu 18 kardeşten on ikisinin müebbet ağır hapis cezasına, üçünün 15'er yıl ağır hapis cezasına, diğer üçünün de 10'ar yıl ağır hapis cezasına çarptırıldıklarını öğreniyoruz.

Yaşasın adalet, yaşasın insana, insan hürriyetine, insan haysiyetine ve insan hayatına verilen ehemmiyet...

2 — Müslüman kardeşleri temizleme muhakemelerinin bu seri çalışmaları, Orgeneral ed-Decevî Başkanlığındaki birinci daireye münhasır değildi. Bütün dairelerde duruşmalar ayni hızla devam ediyordu. Meselâ general Ali Cemal başkanlığındaki ikinci daire de bir tek duruşmada 12 kardeşi yargılamıştı. Bu «KIZIŞMA» metodunu açıklamak için bazı kardeşlerin duruşmalarını tam olarak nakledelim:

el-Ehrâm gazetesinin 28/4/1966 günkü nüshasından:

A — Sanık Vehbe el-Minşâvî:

Mahkeme reisi: — Sende kardeşlerden misin?

Vehbe: — Evet. 954 senesinde tevkif edildim ve tecil edilmek üzere aleyhimde 10 yıl hapis cezasına hükmedildi.

Reis: — Ahmed Abdülmecid çinkoğrafçılık öğrenmeni istemiş senden. Bunun tafsilâtını anlat bakalım.

Vehbe: — Ahmed'in kendisi çinkoğrafçılık okumak istediğini söylemişti bana. Ben de onun bu arzusunu garip bulmuştum.

Kardeş Vehbe el-Minşâvî'nin duruşması bu şekilde kapanıyordu. Şâyani dikkattir ki mahkeme, bu duruşma-

dan sonra onu 8 yıl ağır hapse mahkûm etti.

B — Onbeşinci sanık Abdülkerim et-Tavîl:

Mahkeme reisi: — el-Fermâvî ile nasıl tanıştın?

Abdülkerim: — Ali Aşmâvî hayvan üretim çiftliği kurmak istiyordu. Kendisine münasip bir yer bulmamı rica eti. Olur ama dedim işlerim çok adamlarından birini gönderir sorarsın, dedim. O da el-Fermâvî'yi bana gönderdi.

Reis: — «YOLDAKİ İŞARETLER» kitabını okudunuz mu?

Abdülkerim: — Ahmed Fuad bir kere okudu.

Abdülkerim et-Tavîl'in duruşması da böylece kapanıyor ve 10 yıl ağır hapis cezasına mahkûm ediliyor...

3 — Albay Talât Hasan Başkanlığındaki 3. daire de bir duruşmada 13 sanığı yargıladı. Bunlardan Hüseyin Uleyve Mahmud'un (Zekâzik'de öğretmen. yaş:34) duruşmasını, 4/5/1966 günkü el-Ehrâm gazetesinde kaydedildiği gibi aynen naklediyoruz:

«Mahkeme reisi: — Hilmi yi tanıyor musun?

Hüseyin Uleyve: — Evet.

Reis: — Hilmi, sana ve Seyid Avad ile Muhammed Hasan'a Kur'ân okumak için toplanmanızı teklif etmiş.

Hüseyin Uleyve: — O benden, kitap satınalma işine katılmamı istedi.

Reis: — 64 senesi yaz tatilini Baltım sayfiyesinde geçirmen hususunda kimse sana bir şey açtı mı?

Hüseyin Uleyve: — Seyid Avad, beni ziyarete geldiğinde «Ben yazlığa gidiyorum» dedi. Rahatsız olmasaydım ben de sana refakat ederdim, dedim.

*
**

Mahkeme, yalnız bu soruları sorduktan sonra Hüseyin Uleyve'yi 3 yıl ağır hapse mahkûm etti.

Bütün bunlardan sonra çatışmanın mahiyetini, hedeflerini, şiddetini ve gayelerini her halde açıklamış olduk. Bu çatışmanın İslâm'ı yok etmek ve islâm için çalışanları imha etmek maksadına dayandığında belki de kimse şüphe etmemektedir. Fakat herkesi temin etmek isteriz ki İslâm, Cemal Abdunnasır'dan da ve onun efendilerinden de kuvvetlidir. Hiç bir kuvet islâm'ın kökünü kazımaya ve onu bozmaya muktedir, değildir.

«Kur'ânı biz indirdik, biz. Onun koruyucuları da şübhesiz ki biziz.» (el-Hıcr suresi, âyet: 9)

Fâciâyı hatırlayarak söyleyelim:

Davaların hezimeti eziyetle değil, asla.. yemin ederim,
İstersen tarihe bak... Yerde kalmaz âhım benim...

Vur kelepçeni elime... Yak kamçınla bütün kaslarımı,
Yatır boynumu bıçağına... Yanmaz canım benim..

Kuşatamazsın, bir lâhzada olsa, dâire-i fikrimi,
Sökemezsin imanımı.. Söndüremezsin nur-i yakînimi...

O nur benim kalbimde... Kalbim, Rabbimin elinde,
Ve Rabbim muhafızım benim, Muînim benim...

Yaşıyacağım... Akıdemin bağına sımsıkı sarılarak,
Öleceğim gülerek, sevinerek... Yaşasın, diye dinim...

ŞAHLANIŞLAR

Bütün bu işkence ve teröre rağmen mücahit kardeşlerin zaman zaman şahlanışları Firavn'ın suratını okşamakta, onun istibdat ve iftirasını umumî efkâra duyurmakta idi. Hakikatları örtmek ve kardeşlerin şahlanışlarını altüst etmek için var gücüyle çalışan Nâsır propoğandası ve kardeşleri yargılayan mahkemelerin tam bir yıl devam eden uzun ve ağır işkencelerden sonra başlamış olması bile şahlanışlardan bazı parçalanmaların bizzat Nâsırcı propoğanda organlarına da sızmasını önleyemedi. Bunlar çilekeş kardeşlerin kahramanlık tutumları hakkında bize bir şekil vermeğe kâfidir. Şehit Seyyid Kutub'un, mahkemenin önünde iktidar otoritelerini kardeşlere işkence yapmakla nasıl suçladığını ve mahkeme reisinin onu nasıl küfürle, hakaretle susturmaya çalıştığını gördük. Keza şehit Abdülfettah İsmail'in teşkilâtın hedefi hakkında mahkeme reisinin sorusunu «*Müslüman millet yetiştirmek.*» diyerek cevaplandırdığını okuduk. Biz burada bir kaç örnek daha vereceğiz:

1 — Kardeş Sabri Arafe el-Kûmî'nin duruşmasında... 15/4/1966 günkü el-Ehrâm gazetesinden:

Mahkeme reisi ed-Decevî:

— Teşkilâtın hedefi nedir?

Sabri Arafe: — Müslüman cemiyet için esas teşkil edecek müslüman bir sınıf yetiştirmek...

Kayda şâyândır ki mahkeme, kardeş Sabri Arafe'yi evvelâ idama mahkûm etmiş, sonra bu hükmü müebbet hapse çevirmiştir.

2 — 18/4/1966 günkü el-Ehrâm gazetesi müebbet hapse mahkûm edilen Mübarek Abdül'azim'in duruşmasını şöyle anlatıyor:

«Mahkeme reisi (ed - Decevî): — Teşkilâtla temasın ne zaman başladı, anlat bakalım.

«Mübarek — Şeyh Abdülfettah İsmail tarikıyle 62 de başladı... Şeyh Abdülfettah'da Ali Aşmâvî'ye ulaştırdı beni. Onunla bir mefkûreye ve bir dinî akıdeye bağlanma esası üzerinde yardımlaşmaya başladım. Benim kendisine bağlanabileceğim yegâne şahsiyet, Rasûlü Ekrem (S.A.V.) dir. Ve takip edebileceğim tek kitab da Allah'ın kitabıdır.»

Hatırlanacağı gibi Mübarek Abdül'azim, 1954 de 5 seneye mahkûm edilmişti. Fakat el-Ehrâm gazetesinin dediği gibi dersini tamamlaması için mahkûmiyeti daha uzun sürdü ve ancak 1960 da tahliye edilmişti. Bu defa ağır müebbet hapse mahkûm oldu.

3 — Orgeneral Ali Cemal Muhammed başkanlığındaki ikinci daire, teşkilâtın Kahire kolu olarak vasıflandırdığı 46 kişiyi yargıladı. Birinci sanık Kemal el-Fermâvî'nin (yaş:27) mahkeme huzurunda yargılanmasını, 27/4/1966 günkü el-Ehrâm gazetesi şöyle anlatıyor:

Allah'ın adı ile (...) celse açıldı. Mahkeme, tahkikatın bazı yönlerinin açıklanmasını istedi.. Birinci sanık Kemal el-Fermâvi. (Sanık, geldi ve sandalyeye oturdu).

«Reis: — İfadelerinden anlaşıldığına göre 19/8 günü fâiz İsmail'in ŞUBRA'daki evinde Fâruk el-Minşâvî ve Ali Aşmâvî senden Ukbe ve el-Hatib âileleriyle temasa geçmeni ve hangi silâhlar üzerinde eğitim yaptıklarını öğrenmeni istemişler. Mahkeme, temas ettiğin âilelerden bu hususta ne cevap aldığını soruyor.

Kemal: — Asla.. Aile falan yok.

Reis: — Ali Aşmâvî ve Fâruk el-Minşâvî, sor bakalım onlara ne üzerinde eğitim görmüşler demişlerdi ya sana.

Kemal: — Böyle bir şey hiç vuku bulmadı.

Reis: — O halde Ali Aşmâvi ile aranızda ne konuştunuz?

Kemal: — Oradakiler tutuklanıyormuş. Ben de aranıyormuşum. Belki senden âilemle temas etmeni istiyeceğim... Dedi bana. Ve mülâkatımız 5 dakika sürmedi.

Reis: — Ali Aşmavî ve Muhammed el-Hatîb 18/8/1965 günü el-Hâtib'in evinde toplandığınızı söylediler. Aşmâvi, silâh dolu bir çanta ile gelmiş ve bu silâhların nasıl kullanılacağını anlatmış size. Söyle bakalım bu toplantıda daha neler görüştünüz?

Kemal: — Hukuk Fakültesinde yüksek tahsile başladıktan sonra Aşmâvî beni Muhammed el-Hatîb ile tanıştırdı. Derslerimde bana yardımcı olacağını söylemişti. Evet ben el-Hatib'in evine gittim. Ali Aşmâvî'de geldi elinde bir çanta vardı. Fakat hemen indim ben. Çantada ne vardı bilmiyorum.

Reis: — Neden gittin sen?

Kemal: — Aşmâvî, öğle yemeğini el-Hatîb'in yanında yiyeceğiz demişti de ondan.

Reis: — İfadelerinde, silâhları sökme, kurma ve kullanma şekillerini o öğretti bana demiştin.

Kemal: — Tahkikatın ağır şartları, Ali Aşmavî'nin söylediklerini harfi harfine ifade etmekliğimi gerektiriyordu.

Reis: — Ali Aşmâvî itham ediyor seni, neden?

Kemal: — Vallahi bilmiyorum neden. Aramızda pişman olduğunu söyleyen yegâne şahıs o. Biz de pişman olduğumuzu neden söylemiyoruz. Çünkü suikast ve tahrip düşüncesi yok bizde.

Mahkeme salonlarında akisler yaratan bu parlak manzara ve eşsiz kahramanlıklar hakkında mutlaka bir şeyler söylememiz gerekiyorsa onlar, Cemal Abdünnasır gibi bir idarecinin, İslâm davasının kökünü kazı-

mak istemesiyle bu davanın ölmiyeceğinin kuvvetli birer delili ve canlı şahididirler. Topu, tüfeği, zindanları, idam sehpaları; dağdağası ve dertleri varmış bu yolun. Varsın olsun. Varsın Moskova'da ve Vaşington'daki efendilerinin rızasını kazansınlar. Allah, ondan da, efendilerinden de büyüktür. İslâm dâvası Allah'ın davetidir. Bu davanın erleri onun ihlâslı kullarıdır. Her zaman ve her yerde Allah'ın hükmü gâliptir. İslâm neş'et ettiği gündenberi ateşi sönmeyen kızgın bir harp ile karşı karşıya bulunuyor. Mekke'de Ebû Cehil ve Kureyş ileri gelenleri gününden Kâhire'de Cemâl Abdünnasır ve taifesinin devrine kadar bu harp bütün şiddetiyle devam ede geldi. Tarih, islâm ve müslümanların Bizanslılar, İranlılar, Endülüs'de İspanyollar, Haçlılar, Moğollar ve Bâtımyye hareketleri gibi nice azılı düşmanlarını tanıdı. Ama hepsi de büyük islâm'ın şöyle bir gerilişi karşısında hepsi gözden uzak oldular... Bu gün onların haleflerini de ayni akıbete uğratacaktır. Hiç bir kuvvet ve hiç bir tedhiş hareketi islâm'ın mukaddes cihad'ına tesir edemez. Milletlerarası Siyonizm, beynelmilel komünizm ve her şekli ile batı emperyalizminin islâma karşı müşterek ittifakı bile... Bahusus beynelmilel Siyonizm'in etkisi altında bulunan bu günün Amerikası bile ister bu harbi bizzat kendisi açsın, ya da en az onun kadar islâm'a garazı olan Cemal Abdünnâsır ve Zekeriye Muhyiddin gibilerine açtırsın. Netice değişmez. İslâm daha kuvvetli ve daha ömürlüdür. Çünkü islâm, kuvvetini yüce Allah'ın kuvvet ve kudretinden alıyor.

Rasulüm Muhammed. Rabbinin kıskıvrak tutup yakalayışı pek çetindir. (el-Bakere, âyet: 12)

Allah bu dine nusrat edecek ve onu bütün dâvaların üstüne çıkaracaktır.

«Onlar ağızlarıyle Allahın nurunu söndürmeye yel-

teniyorlar. Halbuki Allah, kendi nurunu (bizzat) tamamlayıcıdır (1), kâfirler hoş görmese de.»

«O, peygamberini hidâyet (2) ve hak din ile gönderendir. Çünkü O, bunu (3) diğer bütün dinlerden üstün kılacakdır, müşriklerin hoşuna gitmese de.»

(es-Sâf Sûresi, âyet: 8-9)

---

(1) Gayesine ulaştıracaktır; i'lâ edecektir.

(2) Kur'ân yahut mucize

(3) Bu dini

ŞEHİTLER ÖLÜMÜ NASIL KARŞILADILAR

Kahraman ihvanın tedhiş ve işkenceye rağmen «Yüce Devlet Güvenlik Mahkemesi» ni nasıl karşıladıklarını, ithamları red hususundaki cesaretlerini gördüğümüz gibi, burada şehitlerin ölümü nasıl karşıladıklarını da zikretmemiz gerekir... Burada zikredeceğimiz en mânalı şey, şehit Seyyid Kutub'un idama mahkumiyetinden sonra onu mahkeme salonundan alan arabadaki resmine dönüp bir kere daha bakmak olacaktır... Saadetten sonra bir saadet olduğunu gösteren resmi; zira hak yolunda şehid olup Rabbı'na kavuşacaktı.

Sonra da kendisini iftiralara dûçar eden «Yoldaki İşaretler» kitabında hapishanede yazdığı sözlerini birlikte okuyalım:

Aziz şehid şöyle diyor: «*Şartlar değişir ve müslüman madde karşısında mağlup duruma düşer de kendisinin üstün olduğuna dair inancı kaybolmaz; mü'min oldukça galibine karşı üstten bakar; bu halin geçici olduğuna ve sıranın -hiç şüphesiz- imana da geleceğine kuvvetle inanır. Gereği ne olursa olsun boyun eğmez. Herkes ölür, fakat o, şehid olur. O, dünyayı bırakır, cennete gider. Galip gelen ise dünyayı bırakır, Cehenneme gider. O, oraya; bu buraya. O, kerîm olan rabbın sesine kulak verir:*

«**Allah'ı ve Peygamberi tanımayanların refah içinde**

diyâr diyâr dönüp dolaşmaları zinhar seni aldatmasın.» (1)

«Azıcık bir fâidedir, (o). Sonunda varıp sığınacakları yer cehennemdir. O, ne kötü bir yatakdır!..»

Fakat Rablerinden korkanlar (öyle mi ya)? Altlarından ırmaklar akan cennetler -kendileri içinde ebedî kalmak, Rableri katından verilecek nice ziyâfetlere de konmak üzere- hep onların Allah'ın nezdinde olan (nimetler) iyiler için daha hayırlıdır.»

(Âl-i İmrân sûresi, âyet: 196-198)

«Cemiyette imanına, düşüncesine, değerlerine ve ölçülerine tamamen aykırı inançlar, fikirler, kıymet ve miyarlar hâkim olur da müslümanda yine kendisinin üstün olduğu ve bütün bunların aşağı durumlar bulunduğu hususundaki şuuru dâima kendisinden ayrılmaz... Her şeye izzet, rahmet ve şefkat halinde, inandığı hayırlı şeyler hususunda hidayete ermeleri ve onları bizzat yaşadığı hayat seviyesine yükseltme arzusu içinde nazarda bulunur.»

«Batıl ve sahtekâr, hırlamaya başlar, gürültü çıkarır, hindi gibi şişer, etrafını gözleri ve kalbleri örten sun'î perdeler çevirir de böylece perdenin arkasındaki korkunç çirkinlikleri ve kapkaranlık geceleri görmez. Mümin bu kabarık sahtekâra ve aldatılmış kalabalığa yukardan bakar; me'yus ve mahzun olmaz; beraberinde taşıdığı hakk'a bağlılığı ve onu takip hususundaki azmi eksilmez; dalâlette olanların ve aldatılmış olanların hidayete ermeleri için kalbindeki şevki de azalmaz. Cemiyet âdi şehvetler içine batar; zavallıca sıçrayışları yok

(1) Bu ve emsâli âyetlerin muhatabı Resûlü Ekrem Sallelâ'hü aleyhi ve sellem vasıtasiyle bütün mü'minlerdir.

olup gider, hürriyet teranesi için bataklıkları boylar. Böyle bir cemiyette yalnız ve yalnız temiz ve halâl olan her şey izzet içindedir. Geride bataklık sularından, çamurdan başka bir şey kalmaz... Mü'min yukardan çamur ve bataklık içinde boğulmakta olanları seyreder; kendisi yalnızdır; me'yus ve mahzun da olmaz; temiz elbisesini çıkarıp kirli suya dalmak aklına bile gelmez; İman nimeti ve yakîn bilgi dolayısıyla o yükseklerde durur.»

«Müslüman, dinden, faziletten, ahlâkî değerlerden, asîl gayretlerden ve temiz, güzel her şeyden uzak olan cemiyet içinde, müslüman dinine karşı elinde kor olan kimsenin duruşu gibi durur. Başkaları onun duruş ve düşünceleri ile alay ederler ve değer ölçülerine gülerler. Kendisiyle alay eden ve gülen kimselere yükseklerden bakan mü'min, hiç bir eksiklik hissetmez; kendisinden evvel hak yolunda yürüyüp giden sağlam iman kafilesine bağlı guruptan biri olan Hz. Nuh Aleyhisselâmın dediğini tekrar eder:

«... Eğer bizimle eğlenirseniz biz de sizinle, bu eğlendiğiniz gibi eğleneceğiz.» (Hûd suresi,38)

Bu nurlu hey'etin ve kafilenin akibetini de cenabı hakk'ın şu emrinde görür:

«Şüphesiz, günah işleyenler (o kâfir) iman edenlerden kimine gülerlerdi. Mü'minler yanlarından geçerleken birbirlerine kaş göz işaretleri yaparlardı. Âilelerine döndükleri vakit bu maskaralıklarından zevk duyarak dönerlerdi. Onları gördükleri zaman «bunlar muhakkak sapıklardır» derlerdi. Halbuki onlar mü'minlerin üzerine gözcüler olarak gönderilmemişlerdi. İşte bu gün de iman edenler o kâfirlere gülüyorlar, (süslü) tahtlar üzerinde (onlara) bakarak.

Nasıl o kâfirler işleyegeldiklerinin cezasına çarpıldılar mı?» (Mutaffifin sûresi, âyet 29-36)

Daha önce bize Kur'ân-ı Kerîm, kâfirlerin mü'minlere şöyle dediklerini buyurmuştu:

«Kendilerine açık açık âyetlerimiz okunduğu zaman küfr (ü inkâr) eden o adamlar mü'minlere: «iki zümreden hangisi ikametgâh itibariyle daha hayırlı, meclis ve topluluk bakımından daha güzeldir.» dediler.

(Meryem sûresi, 73)

İki zümreden hangisi? Hz. Muhamed (S.A.V.)'e iman etmeyen ekâbir mi?; Yoksa onun etrafında pervaneleşen müslümanlar mı? İki guruptan hangisi? Nadr B. Haris, Amr b. Hişam, Velid b. Muğire ve Ebu Süfyan b. Harb mi? Yoksa Bilâl, Ammâr, Suheyl ve Habbâb mı? Hz. Muhammed (S.A.V.)'in dâvet etiği yol doğru olsaydı, taraftarları kureyş arasında hiç üstünlükleri ve önemleri olmayan; Erkam'ın evi gibi gayet mütevâzi bir evde toplanan böyle kimseler mi olurdu; muhalifleri de büyük Nedve mensubu, şan ve şeref sahibi kimseler mi olurdu?

«Dünya mantığı, yüce makamlardan mahrum kimselerin her zaman ve her yerdeki mantığı, İmanın süsten ve kabuktan, kötü âmillerden uzak kalması Allah'ın bir hikmetidir. Devletten bir yakınlık yok. Bir kuvvete dayanmak yok. Şehvet yok. Nefsanî şeylere dalmak yok. Olan bir şey varsa o da gayret sarfetmek, zorluk çekmek, cihad etmek ve şehid olmak... İsteyen imanı kabul etsin. Mü'min, gerek insanlara ve gerekse onların değerlerine ve dalâlet vasıtalarına kulak asmadan sadece Allah için iman ettiğine yakîn sahibidir. Kaprisleri ve menfaatları olanlar, şan ve şeref peşinde olanlar, servet ü samân isteyenler ve mizanda hafif gelecek beşerî değerlere ağırlık verenler kenara çekilsin.»

«Mü'min, değerlerini, fikirlerini ve ölçülerini in-

sanlardan almaz ki onların takdirini kazanma endişesi olsun. O bunları insanların Rabbından alır ki Rabbı da her bakımdan kendisine yeter, artar... Mü'min onu halkın şehvetinden almamaktadır ki onların heva ve hevesine kaysın. Bilâkis onu eğilip bükülmeyen ve dimdik duran hak ölçülerinden almaktadır... Onu bu mahdut ve fani dünyadan almamaktadır, kalbinin derinliğindeki varlık kaynaklarından fışkırmaktadır... Kendisi insanların Rabbına, hak ölçülerine ve varlık kaynaklarına bağlı oldukça mü'minde bir gerileme veya kalbinde bir hüzün nasıl bulunabilir?»

«O hak üzeredir. Hakk'ın ötesinde dalâletten başka ne vardır? Ziyanı yok; halkın bir kuvveti olsun; kalabalığı olsun; cemaatı ve gurubu bulunsun; bu hakkın hiç bir şeyini değiştirmez. O, hak üzeredir. Hakk'ın dışında dalâletten başka bir şey yoktur. Mü'min, mü'min oldukça dalâleti hakk'a aslâ tercih etmez; şartlar ve karşılıklar ne olursa olsun hakk'ı dalâlet karşılığı satmaz...»

«Ey Rabbimiz, bizi doğru yola iletdikten sonra kalblerimizi haktan saptırma. Bize kendi cânibinden bir rahmet ver. Şüphesiz bağışı en çok olan Sensin Sen.

Ey Rabbimiz, muhakkak ki Sen, (vukuunda) hiç bir şübhe olmayan bir günde insanları toplayacak olansın. Şübhesiz Allah sözünden caymaz.»

(Âl-i İmran sûresi, 8-9)

MERSİYE

Mübarek şehitlerin, işkence edilenlerin, zulme uğrayanların hakları karşısında bir şey yapmamış olan bu küçük eserin sonunda bir şey daha kaldı. Her şehid'in geride bıraktığı eşinin ve kocası, kardeşi veya babası «Nâsır hürriyet» hapishanelerine götürülen annenin, kız kardeşin ve kızın dilinden düşmeyen mersiye kaldı. Mısır Firavnı'nın elinde şehid olan bir şâirin yazdığı mersiye... Henüz yirmisekiz yaşında iken canına kıydıkları şehid şâir Hâşim er-Rifâî'nin mersiyesi:

ŞEHİDİN DUL EŞİ, ÇOCUĞUNA NİNNİ SÖYLÜYOR...

Uyu yavrum uyu, bu beşiğini korur,
Gece nüksedecek acılardan uykusuz kalacak gözün
bekleyişi...
Heceleri kanında kaynayacak ninniler söyleyeceğim,
Hazin mersiyemi söylerim, sonra ağlarım da ağlarım...
Elimi kaldırır, dualar ederim...
Uyu da acılarıma ve üzüntülerime katılma benim,
Seni ben, yaralı sütümden emzireceğim,
Hayatın bahşettiği arzularıma seninle ereceğim;
Ey dünyayı gören, lâkin dünyada babasını görmeyen
yavrum.
Uzun yıllarını keder ve azab içerisinde geçireceksin,

Seni adımları kuvetli, bir delikanlı görüyorum,
Çökmüş ve cılız bir annenin kucağındasın yavrum,
Babandan ve nasıl kaybolduğundan sorup duruyorsun,
Bu bir sualdir ki cevabı hazır yavrum...
Eğer yaşarsan sana onu anlatacağım,
Veya öl, bak sana onu gizlice kim söyleyecek,
Kaatilin suçunu ve yaptıklarını öğrenince de,
Benim ve babanın kabrine onun kanından serpiver...
Geleceğini beklediğimiz istikbaline biz,
Silâhla mücehhez ateş ve zulümle haykırıyoruz,
Her doğan çocuğun müslüman köle gurupları arasında
yeri var,
Onların doğuşları, uzun secdelerinden dolayı,
Burunları topraklaşan askerlerin kırbaçları içindir...
Milletin zelillerini görmek için doğdun yavrum,
Derin gaflette ve kötü şartlarda yaşadılar,
Babam öldü, bir ağlama sesi duymadık,
Hüzünle ağlayanın, gidip ağzını bağladılar...
Başımıza gelenler eskidenberi olanlardır,
Tarih onu kanlı kanlı götürür gider,
Zalim bir başkan... silâhlı asker ve suç,
Fikir ve müdafaa hürriyeti tanımayan bir kanun,
Medeniyyete kıymet vermeyen bir kafa...
Hür olan kimse mahkemenin ne istediğini bilir,
Hâkimleri peşinen kanına susamışlardır,
Firavnun iftirasını defetmek istemez;
Suçlular hâkimlik makamında oturmaktadırlar...
İstedikleri gibi hükmettiler, baban kelepçeli götürüldü,
Cellâdından insanlara acıyacağını bekliyordu,
Allah memleket sevgisine hiyanette bulunmasına
müsaade etmedi,
O, başkanın ve askerlerinin eli kolu idi,
Adamlarının toprağında kan dökmek istiyordu...

Yalan söylüyorlar: Cesur diyorlar,
Bizim elimizde doğru konuşan rapor var,
O'nun hakkında söylenenler değişir,
Ben memlekette babanı arayıp göremedikçe.
Bu, yeşillik içinde kan rengi şehitliktir,
Hikâyeleri kanlı ve korkunç duvarlara yazılmıştır,
Firavn, onu gasbedilmiş izzetimize kefen yapı.,
Dehşet salan müfrezeler ard arda yürüdü,
İnsanlar susmuş, dilleri bağlanmıştı...
Korku içinde fısıltılı sesler,
Konuşmayın, bir dinleyen var,
Zalimlerin kafaları ayaklardır,
Kasap gibi, koyun kesmekten kaçar mı?..
Yavrum, onların uydurduklarına kulak verme,
Zavallı memleketi kurtarmışlar gûya,
Öyle ise ona neden zulmettiler?
Niçin işkencelere atıp öldürdüler?
Niçin silâh elde, hak için yürüyüp dilsiz ettiler?
Onların yazdıkları zehirlidir,
Nifak sesinden başka bir şey dinlenmiyor?
Allah yerine insanı takdis edenlerin sesi,
Onu tesbih, ona hamd edenlerin ve namaz
kılanların sesi...

Son olarak mübarek şehitlere en yüksek makamları ihsan etmesini, halen hapiste, işkencede olanlara sabır vermesini, kalblerine rabıta lütfetmesini, kendilerine salih evlât ihsan etmesini, hepimizi sırat-ı müstakim'de sabit kılmasını, zalime müstehak olduğu cezayı vermesini, ibret almak isteyenler için ibret olmasını ve en yakın zamanda bize nusret buyurmasını kaadir ve Âli olan Allah'tan niyaz eyleriz. Hakikî işitici ve kabul eden odur.

«Allah zalimi serbest bırakır ki yakaladığı zaman kaçacak imkânı olmasın.»

«... Allah emrinde hakîm ve gaalibdir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.» (Yusuf sûresi, 21)

«Ey mü'minler, yoksa siz, sizden evvel geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete girivereceğinizi mi sandınız? Onlara öyle yoksulluklar ve sıkıntılar gelip çattı ve çeşitli belâlarla sarsıldılar ki, hattâ peygamberleri maiyetindeki mü'minlerle birlikte: «Allah'ın yardımı ne zaman» diyordu. Gözünüzü açın; Allah'ın yardımı yakındır muhakkak.»

(Bakara sûresi, âyet 214)

Allahü ekber... İzzet ve şeref Allah'ın, Rasûlü'nün ve mü'minlerindir...